

กระโปรง ขนนก และเลื่อมสลัปสี :
การรื้อสร้าง “ร่างกาย” ที่บิดเบี้ยวของเกย์แต่งหญิง

Fur, Finery and Femininity : Gay Male's Body and Deconstruction of Grotesque Self

ดร.นฤพนธ์ ดั่งวงวิเศษ

นักวิชาการ ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร

บทความเรื่องนี้ต้องการสำรวจตรวจสอบความหมายเกี่ยวกับ “ร่างกาย” ของเกย์ซึ่งพยายามตกแต่งตัวเองให้เป็นผู้หญิง เกย์ที่มีพฤติกรรมเช่นนี้ จะนิยามตัวเองแตกต่างจาก “กระเทย” ที่นิยมสวมเสื้อผ้า แต่งหน้าทาปากแบบสตรี หรือ กระเทยที่ผ่าตัดแปลงเพศหรือไม่อย่างไร

แรงบันดาลใจสำคัญที่ทำให้ผู้เขียนสนใจศึกษาชีวิตของ “เกย์แต่งหญิง” ก็คือ ความสงสัยที่มีต่อนิยามความหมายของ “เกย์” หากพิจารณาตามความคิดกระแสหลักจะพบว่า เกย์แสดงออกด้วยภาพลักษณ์ของ “ชายชาตรี” ความเป็นชายจะเป็นสิ่งที่มีคุณค่า ในบทความนี้จึงได้ย้อนกลับไปทบทวนคติความเชื่อเดิมๆของเกย์ที่มีต่อเรือนร่างของตัวเอง โดยเฉพาะความคิดของเกย์ในแบบตะวันตกที่เป็นต้นแบบให้กับเกย์ในโลกที่สามประเพณี ปฏิบัติตาม ผู้เขียนต้องการแยกสิ่งที่เป็น “วาทกรรม” แห่งเรือนร่างที่ครอบคลุมเกย์ส่วนใหญ่ ออกจาก “วาทกรรม” ย่อยๆที่เกิดขึ้นมาภายหลัง เพราะอาจเปิดเผยให้เห็นความขัดแย้ง หรือความไม่ลงรอยกันของนิยามความหมายแห่งการเป็น “เกย์” ขณะเดียวกันก็อาจเปิดเผยให้เห็น ความคับแคบของการนิยามเพศสภาพของมนุษย์จากวัฒนธรรมรักต่างเพศ ซึ่งเชื่อในความบริสุทธิ์ของความเป็นชายและหญิงอย่างชัดแจ้ง

บทความเรื่องนี้อาจเป็นการกระเทาะเปลือกสิ่งที่ถูกซ่อนอยู่ภายในเกี่ยวกับอุดมคติที่มนุษย์มีต่อร่างกายของตัวเอง ในกรณีของ “เกย์แต่งหญิง” อาจเป็นเพียงตัวอย่างหนึ่งของความพยายามที่มนุษย์จะหาทางหลีกเลี่ยงไปจากอำนาจเก่าๆที่พยายามแบ่งเส้นว่าอย่างไรคือผู้ชาย ผู้หญิง หรือ เพศอื่นๆ

ความเป็นชาย กับ ความเป็นหญิง

หากย้อนกลับไปดูจุดผกผันและความขัดแย้งในประวัติศาสตร์ของความเป็นชายในยุคสมัยใหม่ของตะวันตกจะพบว่ามี จุดผกผันอยู่ 2 ช่วง คือ ช่วงแรกเกิดขึ้นในอังกฤษและฝรั่งเศสในศตวรรษที่ 17-18 ช่วงที่สองเกิดขึ้นในยุโรปและอเมริกาในช่วงศตวรรษที่ 19-20¹ จุดผกผันทั้งสองช่วงนั้นเกิดขึ้นพร้อมกับการตั้งคำถาม และรื้อถอนนิยามของความเป็นชาย (masculinity) ในช่วงเวลาดังกล่าวนั้นสภาพสังคม เศรษฐกิจ ค่านิยม ความเชื่อ และการดำเนินชีวิตมีความเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวง โดยเฉพาะประเด็นเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพของสตรี ทำให้การมองโลกของผู้ชายเปลี่ยนไปพอสมควร นักคิดแนวสตรีนิยมในอังกฤษและฝรั่งเศสเริ่มตั้งคำถามเกี่ยวกับศักดิ์ศรีของผู้หญิง รวมทั้งสิทธิของผู้หญิงในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นในครอบครัว การศึกษา การประกอบอาชีพ และสิ่งสำคัญที่สุดผู้หญิงต้องการความเท่าเทียมกับชาย

เรียกร้องร้องจากผู้หญิงมีผลกระทบต่อบทบาทหน้าที่ของผู้ชายอย่างมาก การทวงสิทธิของผู้หญิงยังเป็นการเรียกร้องให้ผู้ชายปรับปรุงตัวเองใหม่ เพื่อให้เป็นผู้ชายที่อ่อนโยนและสุภาพมากขึ้น ความขัดแย้ง

¹ Alan Petersen.1998. *Unmasking the Masculine*. SAGE Publications, London. P.19.

ดังกล่าวนี้ได้ส่งผลให้เกิดการนิยามความหมายของผู้ชายจากนักคิดสตรีนิยมทั้งหลาย ความหมายของผู้ชายในกระแสสตรีนิยมปรากฏคือการเป็นชายที่ “อ่อนโยน” หรือ feminised man² หมายถึงผู้ชายที่มีความสุภาพอ่อนหวาน ซึ่งมีนัยยะว่าเป็นบุคคลที่ผู้หญิงให้ความนับถือ เป็นผู้ชายในความผันและอุดมคติ อย่างไรก็ตามการเรียกร้องสิทธิสตรีในประเทศฝรั่งเศสได้หยุดชะงักลงเพราะการปฏิวัติในปี ค.ศ.1789 พรรคการเมืองไม่ต้องการให้ผู้หญิงมีบทบาทและใช้นโยบายแบ่งแยกทางเพศอย่างเบ็ดเสร็จ

จุดผกผันครั้งที่สอง เกิดขึ้นในสหรัฐอเมริกาและประเทศในภาคพื้นยุโรปในช่วงศตวรรษที่ 19-20 ขบวนการเรียกร้องสิทธิสตรีกลับมาเพื่อผู้หญิงอีกครั้งเนื่องจากการพัฒนาระบบประชาธิปไตยและอุตสาหกรรมสมัยใหม่ ผู้หญิงพยายามสร้างนิยามให้กับตัวเองใหม่ แต่ยังคงยึดในประเด็นเดิมๆคือการร้องขอความเท่าเทียมทางเพศ สังคม อาชีพ การศึกษา และความก้าวหน้าในการทำงาน ผู้ชายได้รับผลกระทบต่อความพยายามดังกล่าว แต่ปฏิกิริยาของผู้ชายในแต่ละประเทศมีแตกต่างกัน ในกลุ่มที่คล้อยตามและเห็นว่าผู้หญิงควรได้รับการนับถือยกย่องต่างคิดว่าผู้ชายควรปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตัวเอง แต่บางกลุ่มได้ลุกขึ้นมาต่อต้านและยืนยันถึงความแตกต่างกันระหว่างเพศชายและเพศหญิง

ข้อถกเถียงเรื่องความเสมอภาคทางเพศนั้น ได้ยกประเด็นทางศาสนา วิทยาศาสตร์ และการแพทย์ขึ้นมาอ้าง โดยชี้ให้เห็นหลักฐานและความคิดของความไม่เท่าเทียม การที่ผู้หญิงถูกกดขี่ข่มเหง หรือถูกเอารัดเอาเปรียบเป็นผลมาจากความรู้ที่สังคมสร้างไว้ ความขัดแย้งและการต่อรองทางเพศระหว่างชายและหญิงนี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งของข้อโต้แย้งจากชนชั้นนำซึ่งมีอำนาจซึ่งนำคนส่วนใหญ่ การเรียกร้องสิทธิ หรือการให้ความหมายต่อความเป็นชายและหญิงนั้นจึงมิใช่การเรียกร้องของคนทุกคน หากแต่เป็นเฉพาะบางคนที่มีการศึกษาสูง หรือมีฐานะสูง ในช่วงแรกที่ข้อขัดแย้งนั้น ชนชั้นนำและผู้ปกครองจะมีบทบาทสำคัญ ในขณะที่ช่วงที่สอง กลุ่มชนชั้นกลางและแรงงานจะเป็นกลุ่มที่เรียกร้องสิทธิ

ความพยายามที่จะรื้อถอนความหมายของผู้ชายและผู้หญิงในประวัติศาสตร์ตะวันตกนั้น เป็นความพยายามที่ออกเอยอยู่บนความขัดแย้งในระบบเหตุผลของ “ยุคสมัยใหม่”(Modernity) ความรู้สึกคับข้องใจต่อเหตุผลและวิทยาศาสตร์ซึ่งพยายามสร้าง “ความจริง” ให้เป็นสิ่งประจักษ์ และวัตถุวิสัยให้มากที่สุด ความเป็นชายและหญิงในช่วงเวลาดังกล่าวนี้จึงเป็นบ่อเกิดของความขัดแย้งทางสังคม เป็นการท้าทายอำนาจความรู้ที่เชื่อกันว่าสมบูรณ์และมีเสถียรภาพ การแยกชาย และหญิงออกจากกันเป็นคู่ตรงข้าม (binarisms) นั้นคือการสร้างความจริงที่เจ็บปวดและผลสุดท้ายได้ย้อนกลับมาทำลายตนเอง ความรู้วิทยาศาสตร์คือเป้าหมายของการโจมตีและวิพากษ์วิจารณ์เนื่องจากได้สร้างตรรกะเหตุผลที่เป็นจริงเป็นจิงว่ามนุษย์แบ่งแยกเพศด้วยสาเหตุธรรมชาติ โดยหยิบยกให้เห็นความแตกต่างทางร่างกายและอวัยวะ ชายหญิงทั้งหลายต่างตกอยู่ใต้อำนาจความรู้ดังกล่าวมายาวนาน

ปัญหาการแบ่งแยกชายออกจากหญิง หรือ การนิยามความแตกต่างระหว่างชายกับหญิง มิใช่ปัญหาของการหาปริมาณที่สมบูรณ์ที่สุด หากแต่เป็นปัญหาของ “วิธีคิด” ที่จะนิยามสิ่งเหล่านี้ วิธีคิดที่แบ่งแยกสิ่งต่างๆ เป็นคู่ๆ หรือเป็นคนละด้านนั้นมิใช่จำกัดในตัวเอง และมีแนวโน้มที่จะให้สิทธิอำนาจพิเศษต่อสิ่งที่ถูกแบ่งแยกนั้นไม่เท่ากัน การแบ่งชายให้อยู่เหนือกว่าหญิงคือตัวอย่างที่ชี้ให้เห็นสิทธิพิเศษดังกล่าวซึ่งเป็นวิธีคิดที่ทำลายผู้ที่อยู่ตรงข้ามกับตน นิยามแห่งเพศชายที่มีพลังมากของชาวตะวันตกคือการให้ความหมายว่า ผู้ชายคือผู้ที่เข้มแข็ง มี

² Alan Petersen 1998 Ibid. p.19.

เหตุผล เป็นพวกรักต่างเพศ นิยามดังกล่าวนี้คือการบอกว่าผู้หญิง และรักร่วมเพศคือพวกอ่อนแอและไร้เหตุผล ผู้ชายจึงดีกว่า เหนือกว่า สมบูรณ์กว่า ฉลาดกว่า และแข็งแรงกว่า วิธีคิดเช่นนี้ฝังรากลึกอยู่ในปรัชญาตะวันตก มาตั้งแต่โบราณกาล³

ผู้หญิงจะถูกนิยามว่าเป็นแม่ หรือผู้ที่ให้กำเนิดเลี้ยงดูบุตร แต่เมื่อผู้หญิงได้รับการศึกษามากขึ้นผู้หญิงก็เริ่มเรียกร้องความเท่าเทียมกับชาย ความรู้ที่ผู้หญิงได้รับทำให้ผู้หญิงเกิดความภาคภูมิใจในตัวเอง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องศีลธรรม เศรษฐกิจ สังคม วิทยาศาสตร์ และการเมือง ตั้งแต่ศตวรรษที่ 18 เป็นต้นมา วิทยาศาสตร์ได้ยกเรือนร่างของผู้หญิงขึ้นมานิยามว่าอย่างไรคือผู้หญิงที่สมบูรณ์แบบ (Perfect Female Body)⁴ โดยการวาดภาพผู้หญิงที่ได้สัดส่วนด้วยโครงสร้าง กล้ามเนื้อ กระดูก และอวัยวะ เช่นเดียวกับผู้ชายที่มีสัดส่วนแตกต่างจากหญิง ความเป็นชายหญิงที่สมบูรณ์แบบจึงเป็นวัตถุวิสัยที่จับต้องได้ สรีระร่างกายของหญิงและชายจึงเป็นที่มาของการต่อเติมเสริมแต่งให้ร่างกายดู “เป็นชาย” หรือดู “เป็นหญิง”

แต่ความแตกต่างทางชีววิทยาของหญิงชาย เป็นคนละเรื่องกับความหมายของ “ความเป็นหญิงและชาย” จูดีธ บัตเลอร์ (Judith Butler) กล่าวว่าเพศสภาพที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อกำกับสรีระร่างกายของมนุษย์เป็นการตั้งข้อสมมุติฐานที่ต่อเพศทางชีววิทยา ความเป็นชายหญิงจึงถูกสร้างขึ้น ซึ่งไม่จำเป็นต้องสอดคล้องกับเพศตามธรรมชาติของคนๆ นั้น ในแง่นี้ความเป็นชายหรือหญิงจึงอาจเกิดขึ้นกับใครก็ได้⁵ ร่างกายตามธรรมชาติของมนุษย์จึงสร้างความขัดแย้งให้กับความหมายเชิงอุดมคติเกี่ยวกับเพศสภาพ เพราะระบบเหตุผลต้องการชี้ชัดลงไปว่าความเป็นชายต้องอยู่กับ “ผู้ชาย” ส่วนความเป็นหญิงต้องอยู่กับ “ผู้หญิง” เท่านั้น บัตเลอร์พยายามเสนอว่า เพศสภาพที่บอกความเป็นชายและหญิงนั้นควรจะเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ หรือลอยตัว (Free-Floating Artifices) ไม่ยึดติดกับร่างกายทางชีววิทยา ความเป็นชายอาจมีอยู่ในร่างของผู้หญิง เช่นเดียวกับความเป็นหญิงอาจมีอยู่ในร่างผู้ชายได้เช่นเดียวกัน

ความเป็นหญิงและชาย เป็นสิ่งที่ไม่คงที่ถาวร เนื่องจากเป็นสิ่งที่ต่อเติมเสริมแต่งร่างกายของมนุษย์ สร้างความหมายเชิงวัตถุให้กับมนุษย์ ในแง่นี้การแยกชัดตรงข้ามระหว่างชายหญิงจึงเป็นสิ่งที่น่าขัน การปฏิเสธเพศสภาพออกจากร่างกายตามธรรมชาติส่งผลกระทบต่อนักคิดในกลุ่มสตรีนิยม และทำทลายอำนาจของพวกรักต่างเพศ บัตเลอร์ได้ชี้ให้เห็นว่าวิธีคิดบางอย่างทำให้การศึกษาเรื่องเพศเป็นการตอกย้ำความแตกต่างแบบคู่ตรงข้าม ทำไมเราจึงไม่เปิดโอกาสให้วิธีคิดอื่นๆ เข้ามาอธิบายความเป็นชายหญิงบ้าง การศึกษาเรื่องเพศในความคิดของบัตเลอร์จึงเป็นการวิพากษ์วิจารณ์วิธีคิด มิใช่การศึกษาเพื่อหานิยามที่ตายตัว

ข้อถกเถียงเรื่องความเป็นชายและหญิงในประวัติศาสตร์ จึงเกิดขึ้นจากนักคิดที่แตกต่างกันสองกระแส คือ กระแสที่เชื่อว่าเพศเป็นสิ่งที่ถูกสร้างจากสังคม (social constructionism) กับกระแสที่เชื่อว่าเพศเป็นเรื่องของธรรมชาติ ทั้งสองกระแสนี้ต่างพยายามค้นหานิยามว่า “ความจริง” เกี่ยวกับเพศของมนุษย์นั้นเป็นอย่างไร โดยเฉพาะกระแสที่เชื่อในธรรมชาติ ได้อ้างหลักฐานทางชีววิทยาว่าเป็นข้อพิสูจน์ว่ามนุษย์มีเพศที่ต่างกัน โดยดูได้จากอวัยวะเพศ ข้อถกเถียงดังกล่าวนี้ได้สร้างความรู้ชุดหนึ่งขึ้นมาและชายหญิงก็รับเอาไว้เพื่อที่จะนิยาม

³ Alan Petersen 1998. Ibid. p.22. นักปรัชญาที่พยายามยกย่องเพศชายได้แก่ Augustine, Kant, Rousseau ตัวอย่างเช่นคำอธิบายของรุสโซ่ กล่าวว่าผู้หญิงเปรียบเสมือนธรรมชาติ เป็นแรงบันดาลใจให้มีเพศชาย และเป็นสิ่งที่ถูกกีดกันออกจากสังคม

⁴ Alan Petersen 1998. Ibid. p.23.

⁵ Judith Butler 1990. *Gender Trouble: Feminism and the Subversion of Identity*. Routledge: London.

ตัวเอง คำอธิบายที่ว่าเพศเป็นสิ่งที่สังคมสร้างขึ้นมา เป็นคำอธิบายที่ได้รับความนิยมอย่างมากในช่วงทศวรรษที่ 1970-80 ซึ่งกลุ่มเกย์และเลสเบียนได้นำไปเป็นข้ออ้างว่าพวกเขาถูกรังแก ถูกกดขี่ด้วยความรู้แบบรักต่างเพศ ซึ่งพยายามแบ่งแยกว่าใครบ้างคือผู้ชาย ผู้หญิง รักต่างเพศ หรือ รักร่วมเพศ ในกลุ่มนักคิดแนวรั้วทำลายทฤษฎี เรื่องเพศต่างเชื่อว่า รักร่วมเพศนั้นถูกสร้างขึ้นมาให้มีสถานภาพที่ต่ำต้อยและถูกเหยียดหยาม⁶

ในทำนองเดียวกันพวกรักต่างเพศก็ได้สร้างตัวเองขึ้นมาจากความรู้อันการแพทย์และลัทธิวิโรโค ซึ่ง ให้อภิสิทธิ์แก่พวกเขาทางสังคม โจนาธาน แคทซ์ (Jonathan Katz) กล่าวว่าในช่วงศตวรรษที่ 19 ความหมายของ รักต่างเพศ และรักร่วมเพศไม่ใช่ความหมายของการดำรงเพศสภาพของมนุษย์ ที่แยกความเป็นชายและหญิง ออกจากกัน และมีใช้การบ่งชี้ถึงความปรารถนา หรืออารมณ์ทางเพศที่มีกับคนเดียวกันหรือคนต่างเพศ แต่ ความหมายของรักต่างเพศ กับรักร่วมเพศใช้บอกว่าพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์นั้นมีความแตกต่างกัน 2 แบบ ซึ่งการเป็นรักต่างเพศจะได้รับการยกย่องเชิดชู⁷ นอกจากนี้ การแบ่งแยกพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์ยังมา พร้อมกับทำให้คุณค่าทางความรู้สึกแก่เรือนร่าง ร่างกายของมนุษย์จะกลายเป็นวัตถุสำหรับการครอบครองเพื่อ ความพอใจ และในภายหลังความพอใจนี้ก็กลายเป็นตราประทับให้กับพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์ กล่าวคือรัก ต่างเพศจะเริ่มมองเพศตรงข้ามกับตนเป็นที่ระบายนความต้องการ เช่นเดียวกับรักร่วมเพศที่จะมองหาคนเพศ เดียวกันระบายนความพอใจออกมา

ความสัมพันธ์ทางเพศของมนุษย์จึงกลายเป็นเรื่องของความสัมพันธ์ทางอารมณ์ การแพทย์ได้เข้ามา ขยายความหมายนี้ด้วยการอธิบายว่าควรทำอย่างไรเพื่อให้ตนเป็นที่พึงพอใจกับเพศตรงข้าม การทำให้ตนเอง เป็นที่นาพึงพอใจจึงเป็นการกระทำต่อ “ร่างกาย” ของตัวเองเพื่อให้ตนดูสวยงาม เท่ สะดุดตาต่อผู้ที่พบเห็น

“ร่างกาย” ของผู้ชายและผู้หญิง

การสร้างหมายของชายและหญิงนั้นมีความซับซ้อนทั้งในส่วนที่เป็นเงื่อนไขทางธรรมชาติและ วัฒนธรรม ถึงแม้ว่าจะมีการถกเถียงว่าอย่างไรจึงจะเป็นหญิงหรือชายที่สมบูรณ์ แต่ข้อถกเถียงนี้ก็ดำเนินเรื่อยมา ในประวัติศาสตร์ การอธิบายความเป็นชายและหญิงในสังคมอุตสาหกรรม และบริโศคนิยมที่ปรากฏอยู่ใน ปัจจุบันนี้เกิดขึ้นจากคำอธิบายหลายแบบ ในภาพยนตร์โฆษณา หรือแผ่นโฆษณาตามป้ายรถเมล์ นิตยสาร สิ่งพิมพ์ต่างๆ อาจพบคำอธิบายว่าชายหญิงคืออะไร เป็นใคร และควรทำอย่างไร คำอธิบายเหล่านี้ได้ดึงเอา ความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติ วัฒนธรรม การเมือง เศรษฐกิจ และความเชื่อ เข้ามารวมเป็นนิยามใหม่ๆ ตัวอย่างเช่น

อย่างไรก็ตาม การแบ่งแยกหญิงชายก็ยังคงเป็นการแสดงความแตกต่างที่มีช่วงชั้น ในความเป็นหญิง ชายนั้นจะมีลักษณะ “ร่างกาย” บางอย่างที่ดีและไม่ดี เช่น ร่างกายที่อ้วนเกินไป ผอมเกินไป ร่างกายที่มี ผิวหยาบกร้าน เป็นริ้วรอย มีแผลเป็น สิ่งเหล่านี้ถือว่าไม่ดี ตรงข้ามกับ ร่างกายที่ได้สัดส่วน แข็งแรง มีกล้ามเนื้อ ผิวหนังขาวสะอาด สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่ดี ชายหญิงจึงหมายถึงจะทำให้ตนเองดูดีในแบบอย่างเหล่านี้ ทั้งนี้ก็ เพื่อสร้างความพึงพอใจให้กับตนเอง และเพศตรงข้าม

ในปัจจุบันชายหญิงมีวิธีการหลายอย่างที่จะทำให้ตนเองมีรูปร่างหน้าตาที่สวยงาม เช่น การ ทำศัลยกรรมตกแต่ง การออกกำลังกาย การเลือกรับประทานอาหารบางชนิด การกินยาบำรุงร่างกาย และการ

⁶ Alan Petersen. 1998. Ibid. p.34.

⁷ Jonathan Katz. 1995. *The Invention of Heterosexuality*. Penguin : New York.

เสริมความงาม วิธีการเหล่านี้สร้างนิยามของชายหญิงแตกต่างกัน แต่เดิมผู้หญิงอาจต้องเป็นคนผอมบางจึงจะสวย แต่ผู้หญิงบางคนอาจสวยเพราะมีกล้ามเนื้อที่เข้มแข็ง เช่นเดียวกับผู้ชายที่อาจดูดีได้ด้วยการออกกำลังกายเล่นฟิตเนส ว่ายน้ำ หรือเล่นกีฬา แต่บางคนอาจเลือกทำศัลยกรรม เสริมจมูก ลบรอยย่น ดึงหน้า ใช้เครื่องสำอาง เช่นเดียวกับวิธีที่ผู้หญิงเลือกใช้ อย่างไรก็ตามตามความหมายของการเป็นชายและหญิงก็ยังคงมีความหมายชุดใหญ่ที่สังคมเชิดชู ความเป็นหญิงที่นุ่มนวลอ่อนหวาน บอบบางยังเป็นสิ่งที่สังคมปรารถนา เช่นเดียวกับการเป็นชายที่ห้าวหาญ บึกบึน เข้มแข็ง สมชายชาตรี

ความงามของผู้หญิง กับความสง่าของผู้ชายจึงได้รับการตอกย้ำมายาวนาน ความหมายของความงามในแบบตะวันตกมีการเปลี่ยนแปลงมาเป็นลำดับ ในศตวรรษที่ 20 ผู้หญิงที่งามมิได้เกิดจากเครื่องประดับหรือเสื้อผ้าอาภรณ์ หากแต่เป็นงามจากสุขภาพของเรือนร่างที่เน้นความ “เพรียวบาง”⁸ แต่ความงามของผู้หญิงเป็นสิ่งที่มียุทธศาสตร์ทางสังคม ความงามที่เกิดขึ้นมิใช่ทำได้ตามอำเภอใจ หากแต่มีความพยายามที่จะควบคุมกำหนดทิศทางของความงามว่าอย่างไรจึงจะพอเหมาะพอดี เช่น การแต่งหน้าควรทำอย่างไรจึงจะสวยพอดี สวมเสื้อผ้าแบบไหนในโอกาสที่เหมาะสม ความเป็นหญิงจึงถูกสร้างไว้ด้วยระเบียบบางอย่างเพื่อให้ผู้หญิงงามอย่างพอเหมาะ (proper femininity)⁹

การเป็นผู้หญิงงามอย่างเหมาะสมยังหมายถึงการเป็นผู้ที่น่าคบ น่านับถือ ตรงข้ามกับผู้หญิงที่เสียสติไร้กิริยามารยาทที่สังคมจะดูหมิ่นดูแคลน การเป็นผู้หญิงงามจึงต้องงามทั้งร่างกาย กิริยามารยาท จิตใจ และสุขภาพ ความหมายดังกล่าวนี้สะท้อนความคิดบางอย่างเกี่ยวกับการทำให้ผู้หญิงเป็นอุดมคติของผู้ชายเพื่อการเป็นคู่ครอง คนรัก และแม่ที่ดีพร้อมสมบูรณ์ ส่วนความเป็นชาย หรือผู้ชายที่ดีนั้นจะต้องเป็นจากร่างกาย พฤติกรรม และ ภาวะลักษณะ ร่างกายของผู้ชายจึงถูกให้ความหมายตรงข้ามกับร่างของผู้หญิง เรือนร่างของหญิงและชายถูกอธิบายด้วยความรู้ทางชีววิทยาในช่วงศตวรรษที่ 18-19 ในเวลานี้ชายหญิงจะถูกนิยามต่างกันด้วยอวัยวะ สัดส่วน และองค์ประกอบทางเคมีของร่างกาย เป็นการตอกย้ำความแตกต่างทางกายภาพที่ชัดเจน

ความคิดของดาร์วินในศตวรรษที่ 19 มีผลต่อการนิยามร่างกายของผู้ชายเช่นเดียวกัน กล่าวคือผู้ชายจะถูกอธิบายว่า คือแบบจำลองของพระเจ้า (God's Image)¹⁰ หน้าที่สำคัญของผู้ชายคือการสืบเผ่าพันธุ์และการเลี้ยงชีพให้รอด ร่างกายของผู้ชายจะถูกมองว่าเป็นสิ่งที่ปรับตัวได้ แข็งแรงทนทาน ในช่วงครึ่งหลังศตวรรษที่ 19 ความหมายของผู้ชายถูกอธิบายด้วยความรู้ทางวิทยาศาสตร์ซึ่งเชื่อว่า “ร่างกาย” ของผู้ชายคือความแข็งแรง มีพลังกำลัง ประคองดั่งนักกีฬาหรือทหาร ความหมายดังกล่าวนี้มีผลต่อผู้ชาย ผู้ชายหลายคนพยายามที่จะให้ตนเองเป็นผู้ชายที่แข็งแรงในแบบอุดมคติ โดยการเล่นกีฬา หรือออกกำลังกาย “ร่างกาย” ที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อจึงเป็นร่างที่ถูกสร้างขึ้น (building manly characters)¹¹

⁸ Anne Bolin. "Vandalized Vanity : Feminine Physiques Betrayed and Portrayed." In Frances E. Mascia-Lees and Patricia Sharpe(eds.).1992. *Tattoo, Torture, Mutilation, and Adornment*. State University of New York Press: Albany. P.86.

⁹ Liz Frost. "Doing Looks : Woman, Appearance and Mental Health" in Jane Arthurs and Jean Grimshaw.(eds.) 1999. *Woman's Bodies : Discipline and Transgression*. Cassell : London. P.119.

¹⁰ Alan Petersen. 1998. *Ibid*. p.46.

¹¹ Alan Petersen. 1998. *Ibid*. p.47.

ยิ่งผู้ชายกระทำต่อร่างกายของตัวเองมากเท่าไร ความเป็นชายก็ยิ่งดูห่างเหินออกไป และเป็นสิ่งที่ดูขัดแย้งกับร่างกายของผู้หญิงอย่างสิ้นเชิง ตัวอย่างเช่น ในช่วงทศวรรษที่ 1860-1880 โรงเรียนในอังกฤษนิยมที่จะให้มีการเล่นกีฬาและออกกำลังกายสำหรับเด็กผู้ชาย¹² ร่างกายที่มีกล้ามเนื้อได้สัดส่วน แข็งแรงนั้นจะเป็นสิ่งที่มีคุณค่าสำหรับผู้ชาย ร่างกายประเภทนี้อาจเป็น “ร่างของก้อนเนื้อ” (muscular body)¹³ ซึ่งเปรียบเสมือนความสมบูรณ์แบบ อำนาง และความพึงพอใจในคติแบบตะวันตก การศึกษาของดัตตัน (Dutton) พบว่าในแต่ละวัฒนธรรมการทำให้ร่างกายดูสวยงามเป็นสิ่งที่พบเห็นได้ทั่วไป ร่างกายของมนุษย์จึงเปรียบเสมือนผืนผ้าใบที่มีไว้สำหรับการขีดเขียนงานศิลปะตามจินตนาการของผู้วาด¹⁴ ในกรณีร่างกายของผู้ชายตะวันตกในช่วงศตวรรษที่ 19 การกระทำต่อร่างกายเป็นไปตามความคิดแบบวิทยาศาสตร์ซึ่งมุ่งเน้นความแข็งแรงสมบูรณ์เพื่อบรรลุถึงความก้าวหน้าในชีวิต

ในช่วงปลายศตวรรษที่ 20 ร่างกายที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อของผู้ชายมิได้ถูกมองเป็นความสมบูรณ์ หากแต่ร่างกายกำลังถูกนิยามใหม่ให้เป็น “วัตถุ” บางอย่างที่มีไว้เสพและบริโภค ร่างกายของผู้ชายจะเป็นพื้นที่ของอารมณ์ เป็นความเหย้ายวน และกระตุ้นเร้าทางเพศ พีเธอร์สโตน(Featherstone) กล่าวว่าร่างกายของผู้ชายจะเป็นเครื่องมือที่สร้าง ความพึงพอใจ และเป็นพื้นที่สำหรับการปรับปรุงแก้ไขความเป็นตัวตน¹⁵

กระเทย กับการสลัษั้วทางเพศ

หากความเป็นผู้ชายและความเป็นผู้หญิงมีพื้นที่ทางสังคมที่ได้รับการยอมรับ พื้นที่ทางสังคมของ “กระเทย” หรือ พวกที่แต่งกายผิดเพศอาจเป็นสิ่งที่ถูกปฏิเสธ ความเป็นชายหญิงถูกมองว่าเป็นความดงามเหมาะสม แต่ความเป็นกระเทยจะถูกมองว่าผิดปกติ วิปริต หรือชั่วร้าย แต่การแสดงออกทางเพศของมนุษย์ด้วยการแต่งกาย หรือแสดงกิริยาอาการตรงข้ามกับเพศตามธรรมชาติเป็นสิ่งที่พบเห็นได้หลายวัฒนธรรมและมีประวัติศาสตร์มายาวนานแล้ว การปรากฏตัวของ “กระเทย” มีผลกระทบต่องานคิดเรื่องการแบ่งแยกคู่ตรงข้ามระหว่างหญิงกับชาย รวมทั้งส่งผลกระทบต่อความหมายของการเป็นหญิงและชายด้วย

ในสังคมตะวันตกนั้นการที่ผู้ชายนำเสื้อผ้า เครื่องประดับ และเครื่องสำอางของสตรีมาตกแต่งร่างกายนั้นถือว่าเป็นเรื่องผิดปกติ เนื่องจากสังคมได้แบ่งแยกอย่างชัดเจนว่าผู้ชายคือใคร และผู้หญิงคือใคร แต่การแบ่งแยกดังกล่าวนี้นำมาสู่ปัญหาทางเพศ ซึ่งการนิยามเพศตามลักษณะทางร่างกายนั้นเป็นเรื่องที่ถูกวิพากษ์วิจารณ์ ความรู้ทางวิทยาศาสตร์พยายามแบ่งแยกมนุษย์เป็นสองเพศ และผู้ที่มีอวัยวะเพศทั้งสองอยู่ด้วยกันจะกลายเป็นคนผิดปกติ แปลกประหลาด แต่ทำไมผู้ชายที่มีอวัยวะเพศตรงตามธรรมชาติแต่มีจิตแบบผู้หญิงจึงกลายเป็นพวกวิปริต (abnormal) ความคิดทางการแพทย์ได้ทำให้ “กระเทย” เป็นบุคคลที่เป็นโรคประเภทหนึ่งที่ต้องได้รับการรักษา จิตแพทย์ในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 พยายามคิดยาและเทคนิค ต่างๆมาเพื่อบำบัดกระเทยให้กลับมาเป็นผู้ชาย “ปกติ”

¹² Alan Petersen. 1998. Ibid. p.48.

¹³ Alan Petersen. 1998. Ibid. p.48.

¹⁴ K.R.Dutton. 1995. *The Perfectible Body : The Western Ideal of Physical Development*. Cassell : London.

¹⁵ Mike Featherstone. 1991. "The Body in Consumer Culture". In M. Featherstone, M. Hepworth and B.S.

Turner.(eds.)*The Body : Social Process and Cultural Theory*. Sage: London. P.174-175.

สังคมต่างเชื่อว่า การมีพฤติกรรมผิดเพี้ยนนั้นเป็นสิ่งไม่ดี ราวกับการเป็นอาชญากร ตัวอย่างในประเทศฝรั่งเศสและเยอรมันในช่วงศตวรรษที่ 19 การที่ผู้หญิงแต่งตัวเป็นชายนั้นเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย¹⁶ ในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 สังคมตะวันตกเริ่มวิตกกังวลเกี่ยวกับความหมายของชายหญิง เนื่องจากการแสดงออกถึงความ เป็นหญิงเริ่มชัดเจนมากขึ้น ในเวลานั้นการเรียกร่องสีทิสตรีทำให้สถานภาพและบทบาทของผู้ชายสั้นคลอน มี ผู้เรียกสภาวะดังกล่าวว่าเป็น “เวลาเสียง” ของผู้ชาย¹⁷ ดังนั้นการวิพากษ์วิจารณ์และประณาม “กระเทย” จึงเป็น เรื่องที่แพร่หลาย ผู้ที่เป็นกระเทยจึงถูกกล่าวหาว่าเป็นโรค และเป็นอาชญากร จากการศึกษาของแม็กนัส เฮิร์ช เฟลด์ (Magnus Hirschfeld) ในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 พบว่าการเป็นกระเทย หรือรักร่วมเพศนั้นมีความ หลากหลายแตกต่างกัน กระเทยเปรียบเสมือนคนที่มีความเป็นชายและหญิงอยู่ในคนๆเดียว และหวั่นวิตกว่า การเป็นกระเทยจะทำให้มนุษย์เสื่อมถอยลง¹⁸

นักจิตวิทยาอธิบายสาเหตุของการเป็นกระเทยว่าเกิดจากการขาดพัฒนาการในวัยเด็ก หรือ มีความ ประทับใจในตัวแม่ เด็กมีความผูกพันกับแม่มาก ในขณะที่แม่ให้ความเอาใจใส่ลูกประหนึ่งของรักของหวง เมื่อ เด็กเติบโตมาจึงมีภาพลักษณ์ของแม่อยู่ในจิตใจได้สำนึก การศึกษาทางมานุษยวิทยาของเอ็ดเวิร์ด คาร์เพนเตอร์ (Edward Carpenter) พบว่านักบวชและแม่ดมมักจะต้องกลายเป็นเพศตรงข้าม การแต่งกายในลักษณะดังกล่าว มิใช่เครื่องยืนยันว่าบุคคลจะเป็นรักร่วมเพศเสมอไป หากแต่ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขทางสังคมวัฒนธรรม¹⁹ ใน วัฒนธรรมของชาวเผ่าฮัว (Hua) ในเขตที่ราบสูงภาคตะวันออกเฉียงของปาปัวนิวกินี ไม่มีการแบ่งแยกความเป็นชาย และหญิงออกจากกัน และเพศสภาพก็ได้ขึ้นอยู่กับอวัยวะทางร่างกาย ชาวเผ่าฮัวเชื่อว่าเพศสภาพของบุคคล สามารถเปลี่ยนแปลงได้ขึ้นอยู่กับภารกิจอาหาร และการถ่ายทอดสารบางอย่างจากคนอื่นมาสู่ร่างกาย²⁰ ใน ชนเผ่าโยรูบา (Yoruba) ในประเทศไนจีเรีย ไม่มีการนิยามความหมายว่าเพศชายหญิงควรจะเป็นอย่างไร ชาวโยรูบาจะให้ความสำคัญกับระบบอวัยวะ ผู้ที่มีอายุมากจะได้รับการนับถือ

ในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 ความรู้ทางชีววิทยาได้สร้างตราประทับทางเพศให้กับผู้หญิงและผู้ชาย ตรา ประทับนี้เป็นเครื่องแสดงว่าลักษณะผู้หญิงและผู้ชายควรเป็นอย่างไร ลักษณะความเป็นหญิง หรือ femininity กับลักษณะความเป็นชาย หรือ masculinity ได้ทำให้รักร่วมเพศถูกแบ่งประเภทแตกต่างกัน แพทย์เชื่อว่ารักร่วม เพศที่มีการแสดงออกแบบผู้หญิงหมายถึงบุคคลที่มีโฮโมนส์เพศหญิงอยู่ในตัวสูงกว่าปกติ การศึกษาวิจัยทาง การแพทย์ยังทำให้การเป็นเกย์เป็นเรื่องของสาเหตุจากโฮโมนส์บางชนิด ทำให้เกิดการตั้งทฤษฎีการเป็นเกย์ เพราะโฮโมนส์หรือฮีสในในช่วงทศวรรษที่ 1970 เวลานั้นแพทย์ได้อธิบายว่าผู้ที่เป็รักร่วมเพศเกิดจากความ ผิดปกติของโฮโมนส์ในสมอง ซึ่งทำให้ผู้หญิงบางคนมีพฤติกรรมแบบผู้ชาย และผู้ชายบางคนมีพฤติกรรมแบบ ผู้หญิง²¹

16 Angus McLaren. 1997. The Trials of Masculinity : Policing Sexual Boundaries 1870-1930. The University of Chicago Press : Chicago. P.215.

17 Angus McLaren 1997. Ibid. p.219.

18 Angus McLaren 1997. Ibid. p.221.

19 Angus McLaren 1997. Ibid. p.221.

20 Alan Petersen. 1998. Ibid.p.33.

21 Alan Petersen. 1998. Ibid. p.61.

อย่างไรก็ตามข้อสมมุติฐานที่ว่าเกย์เกิดจากยีนส์บางชนิดเป็นข้อสมมุติฐานที่ลำเอียง เนื่องจากทาง การแพทย์พยายามค้นคว้าทดลองหาสาเหตุทางเคมีในร่างกายเพื่อพิสูจน์ว่าผู้ที่เป็นเกย์เกิดจากความผิดปกติ ของยีนส์ ซึ่งเท่ากับตอกย้ำว่า เกย์คือโรคที่ต้องรักษา เมื่อค้นพบสาเหตุว่ายีนส์ตัวไหนเป็นตัวก่อปัญหา ก็ต้อง รักษา ยีนส์ที่ผิดปกติให้หายดีเพื่อทำให้เกย์เป็นผู้ชายปกติ²²

ในสังคมไทย การเป็นกระเทย ได้รับการอธิบายด้วยสาเหตุที่หลากหลาย ตั้งแต่ การเลี้ยงดูในครอบครัว การผิดปกติทางอารมณ์ ปมด้อยส่วนบุคคล การสนิมสนมกับแม่มากเกินไป หรือเกลียดแม่ และเชิดชูพ่อ การไม่มี แบบอย่างที่ดีจากพ่อ การคลุกคลีกับผู้หญิงมากเกินไป ไปจนถึงการมีกรรม แต่การเป็นกระเทย แตกต่างจาก การเป็นเกย์ในแบบตะวันตก นอกจากความหมายจะต่างกันแล้ว การแสดงออกทางพฤติกรรมก็ต่างกันด้วย กระเทยในวัฒนธรรมไทยนั้นถูกรับรู้ทั่วไปว่าเป็นบุคคลที่แสดงออกแบบผู้หญิง เช่น อยู่กลุ่มผู้หญิง แต่งตัว แต่งหน้าแบบผู้หญิง และมีความสัมพันธ์ทางเพศกับชาย กระเทยจึงมีความต้องการที่จะเป็นเหมือนกับผู้หญิง คนหนึ่งซึ่งมีความรัก และความใคร่กับผู้ชายแท้ๆ ในปัจจุบัน กระเทยมีโอกาสทำตัวเองให้เป็นผู้หญิงมากขึ้น เนื่องจากการผ่าตัดแปลงเพศ และศัลยกรรมตกแต่งได้ก้าวหน้า และพัฒนาไปมาก

เป้าหมายสุดท้ายในการเป็นกระเทยจึงเป็นการทำให้ตนเองเปลี่ยนแปลงเป็นผู้หญิงที่สมบูรณ์ การ ผ่าตัดแปลงเพศจึงเป็นวิธีการขั้นสุดท้ายสำหรับพิสูจน์ว่าตนเองได้เป็นผู้หญิงสำเร็จ

ร่างกายของเกย์ในวัฒนธรรมไทย

ความคิดเกี่ยวกับการเป็นเกย์ และการแสดงออกว่าเป็นเกย์ในสังคมไทยเป็นเรื่องใหม่ ในสังคม ตะวันตกการเป็นเกย์หมายถึงการเปิดเผยตัวเองว่าชอบพอนในคนเพศเดียวกัน หรือมีความสัมพันธ์ทางเพศกับคน เพศเดียวกัน การแสดงออกเช่นนี้หมายถึงการที่ผู้ชายซึ่งยังมีภาพลักษณ์แบบผู้ชาย มีความต้องการกับผู้ชาย ด้วยกัน ซึ่งเป็นสิ่งที่สังคมไทยไม่เคยรับรู้มาก่อน ดังนั้นการแสดงตนว่าเป็นเกย์ในวัฒนธรรมไทยจึงยังเป็นเรื่อง เฉพาะกลุ่ม หรือเป็นความลับ อย่างไรก็ตามในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา การเปิดเผยตัวเองของเกย์ต่อสาธารณะเริ่ม เป็นจริงเป็นจัง และพบเห็นได้บ่อยขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการแสดง การเดินขบวน การจัดงานรื่นรมย์ พาเหรด และ ปาร์ตี้ต่างๆ

การแสดงออกของเกย์จึงมีหลายลักษณะ หลายมิติ และมีหลายความหมาย ขึ้นอยู่กับเกย์แต่ละคน และประสบการณ์ชีวิตส่วนตัวของเกย์ แต่เอกลักษณ์ที่เกย์ส่วนใหญ่ปฏิบัติคือการแสดงภาพลักษณ์ของความ เป็นชาย เกย์ส่วนหนึ่งจึงพยายามทำให้ร่างกายของตนดูสง่างามสมชาย โดยการออกกำลัง เล่นกล้าม ว่ายน้ำ วิ่ง หรือ เต้นแอโรบิค ในหมู่เกย์ที่เป็นนักออกกำลังกายจึงมีสถานที่แห่งหนึ่งเป็นที่รวมตัวกันเพื่อกิจกรรม เหล่านั้น นั่นคือ ยิม หรือ ฟิตเนสเซ็นเตอร์ มีผู้กล่าวว่า การออกกำลังกายในโรงยิม หรือ ฟิตเนสเซ็นเตอร์คือ วัฒนธรรมอย่างหนึ่งของเกย์ คำว่า Gym Culture²³ จึงเป็นคำอธิบายเกี่ยวกับชีวิตของเกย์ที่พยายามสร้าง

²² Alan Petersen. 1998. Ibid. p.63.

²³ Graeme Storer "Rehearsing Gender and Sexuality in Modern Thailand : Masculinity and Male-Male Sex Behaviours" in Peter A.Jackson and Gerard Sullivan(eds.) 1999. *Lady Boys, Tom Boys, Rent Boys Male and Female Homosexualities in Contemporary Thailand*. Silkworm Books : Chiang Mai. P.149.

“ร่างกาย” ของตนเองให้ดูสมส่วน เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ ไม่มีไขมันส่วนเกิน มีรูปร่างกระชับ แผ่นอกหนากว้าง เอาคอด และช่วงขาเรียวงาม

การทำร่างกายให้ได้สัดส่วนสวยงามเช่นนี้ เป็นที่นิยมในหมู่เกย์ตะวันตก ซึ่งแพร่เข้ามาถึงเกย์ไทย²⁴ ร่างกายของเกย์จึงแตกต่างจากร่างกายของกระเทย เกย์พยายามทำให้ตนเองดูเป็นชาย แต่กระเทยพยายามทำตัวเองให้เป็นผู้หญิง คุณค่าแห่งร่างกายของเกย์จึงเป็นคุณค่าของกล้ามเนื้อที่แข็งแรงสมส่วน ขณะที่ร่างกายของกระเทยจะเป็นความอ่อนหวานนุ่มนวล อย่างไรก็ตามการกระทำร่างกายลักษณะนี้เป็นการตอกย้ำความคิดของการแบ่งแยกเพศที่ต่างกันสองด้าน เกย์ยังคงยึดแบบของผู้ชายที่ตรงข้ามกับผู้หญิง และกระเทยยังคงยึดแบบผู้หญิงที่ตรงข้ามกับผู้ชาย คุณค่าแห่งร่างกายลักษณะนี้จึงเกิดขึ้นบนอุดมคติของรักต่างเพศซึ่งเชื่อมั่นในความแตกต่างกันระหว่างหญิงชาย เมื่อเกย์ไทยเชื่อมั่นในภาพลักษณ์ของผู้ชายมากเท่าใดก็ยิ่งทำให้ความหมายของการเป็นกระเทยตามแบบจารีตสันคลอนมากเท่านั้น จากการศึกษาของมอริส(Morris) พบว่าการทำตัวให้ เป็นเกย์ในสังคมไทยเป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับการแสดงออกของผู้ที่เป็นกระเทย และกลุ่มเกย์ก็มีแบบแผนชีวิตเป็นของตัวเองมากขึ้น ขณะเดียวกันก็นิยามตัวเองต่างไปจากกระเทยอย่างสิ้นเชิง²⁵

จากการเก็บข้อมูลในสถานที่ชุมนุมของเกย์หลายแห่ง ได้แก่ บาร์ ดิสโก้เธค ร้านอาหาร ชาวน้ำ และสถานออกกำลังกาย พบว่าเกย์ไทยมีการแสดงออกในเรื่องกายแต่งกายแบบผู้ชาย แต่มักจะมีเครื่องประดับตกแต่งร่างกายมากกว่าผู้ชายโดยทั่วไป เช่น ใส่กำไล แหวน ต่างหู ริดเข็มขัดเส้นโต หรือใส่กำไลข้อเท้า เมื่อถอดเสื้อออกจะเห็นรอยสักที่หัวไหล่ หรือหน้าอก ร่างกายของเกย์จะเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ เหมือนนักกีฬา และบางคนอาจมีร่างกายที่ใหญ่โตกว่านักกีฬาบางคน อย่างไรก็ตามเกย์ที่เข้าไปออกกำลังกายในฟิตเนสเซ็นเตอร์ มีหลายแบบ หลายประเภท ตั้งแต่พวกที่เริ่มหัดใหม่ ยังมีร่างกายที่ผอมบาง ไปจนถึงพวกที่เชี่ยวชาญ มีร่างกายที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อได้สัดส่วน กลุ่มเกย์ที่นิยมเล่นกล้ามนี้จะมีกลุ่มของตัวเอง และมักจะนิยมเปลือยหน้าอกเมื่ออยู่ในดิสโก้เธค เช่น ดีเจสเตชัน ในสโตนชอยสอง เป็นต้น

แต่ความเป็นชายของเกย์ที่มองเห็นจาก “ร่างกาย” แตกต่างจากกิริยาอาการที่เกย์เหล่านั้นแสดงออกมาทางพฤติกรรม กล่าวคือ มิใช่เกย์ทุกคนจะแสดงกิริยาแบบผู้ชาย พุดจาแบบผู้ชาย ใช้คำแทนตัวเองว่า “ผม” หรือเรียกผู้อื่นว่า “นาย” เพียงอย่างเดียว แต่เกย์เล่นกล้ามหลายคนกลับมีกิริยาทำทางคล้ายกระเทย เช่น เดินสายเอว สะบัดหน้า หรือพุดจาด้วยสำเนียงของผู้หญิง เช่น ใช้คำว่า “ฉัน” “หล่อน” “อี” เป็นต้น คำเหล่านี้เป็นเรื่องคูนหูกและไต่ฮินเสมอๆในกลุ่มของเกย์บางประเภท การเป็นเกย์เล่นกล้ามในวัฒนธรรมไทยจึงอาจมีส่วนปลีกย่อยลงไป ซึ่งส่วนย่อยๆเหล่านี้ได้ทำลายความหมายแบบอุดมคติของการเป็นเกย์ และความเป็นกระเทยในเวลาเดียวกัน เกย์มีกล้ามหรือเกย์ที่ดูเป็นชายแท้แต่มีกิริยาทำที่เหมือนผู้หญิงอาจเป็นเรื่องทางวัฒนธรรมที่พบเห็นได้ในเกย์บางกลุ่ม การเป็นเกย์จึงมิได้มีความหมายเดียว หากแต่มีความเหลื่อมซ้อนกันของอัตลักษณ์และการแสดงออก

นอกจากนั้น การเป็นเกย์ของบุคคลยังมีสีสัน และความไม่สม่ำเสมอเกิดขึ้นตลอดเวลา เราอาจพบว่าเกย์ที่มีกิริยาทำทางเหมือนชายทั่วไปจะแสดงอาการแบบผู้หญิงเมื่อเข้ากลุ่มเพื่อนสนิท แต่คนๆนั้นอาจ

²⁴ Graeme Storer. 1999 Ibid. p.149.

²⁵ R.C.Morris. 1994 Three Sexes and Four Sexualities :Redressing the Discourse on Gender and Sexuality in Contemporary Thailand. Positions, 2(1), 15-43.

เปลี่ยนแปลงตัวเองเป็นชายแท้ที่อีกครั้งหนึ่งเมื่อพบกับคนแปลกหน้า หรืออยู่กับคนรัก การแสดงบทบาทเหล่านี้ จึงขึ้นๆลงๆ และไม่คงที่ ความหมายของเกย์จึงมิใช่สิ่งถาวร

คำถามก็คือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเกย์เช่นนี้ ยึดติดกับบุคลิกภายนอก และร่างกายของ ตัวเองหรือไม่ หากเกย์คนหนึ่งสามารถแสดงกิริยาท่าทางที่เป็นชายก็ได้ หญิงก็ได้ เกย์คนนั้นจะให้นิยาม ความหมายกับ “ร่างกาย” และ ตัวตนของตนเองอย่างไรบ้าง

ประสบการณ์ของการเป็นชายและหญิงของเกย์

การแสดงออกของเกย์เป็นเรื่องของการสื่อสารให้ผู้อื่นรับรู้ว่าเป็นใคร และมีความหมายอย่างไร สถานะที่เกย์จะแสดงความเป็นตัวเองออกมานั้นมีได้หลายแห่ง หลายสถานการณ์ ผู้เขียนขอยกตัวอย่างชีวิต ของเกย์บางคนที่เราพบเห็นมา ดังต่อไปนี้

ชีวิตของไบไม่(นามสมมุติ)

อีกไม่กี่วันจะมีงานบางกอกเกย์เฟสติวัล ไบไม่กระวนกระวายใจว่าจะแต่งตัวอย่างไรไปร่วมงาน การ แต่งตัวครั้งนี้จะไม่เหมือนปีก่อน เขาพยายามมองหาสิ่งพิเศษและความแปลกใหม่ให้กับตัวเอง มิใช่เพียงการ ตอบสนองความพอใจเท่านั้น หากแต่ยังเป็นการแสดงให้คนอื่นรู้ว่าเขาน่าดึงดูดใจมากแค่ไหน ไบไม่นึกภาพ ตัวเองที่มีเรือนร่างที่งดงามตระการตาด้วยชุดสีฉูดฉาดต่างๆ สิ่งแรกที่เขาต้องเตรียมคือการออกไปจับจ่ายซื้อวัสดุ อุปกรณ์ เสื้อผ้า รองเท้า เครื่องประดับ และเครื่องสำอาง ไบไม่ชวนเพื่อนๆในกลุ่มไปเลือกซื้อสิ่งของต่างๆที่ ตลาดย่านประตูน้ำ ผู้คนมากมายต่างแปลกใจและมีคำถามว่าทำไมผู้ชายจึงต้องมาซื้อเสื้อผ้า และเครื่องสำอาง ของผู้หญิง แต่แม่ค้าบางคนก็เป็นที่รู้จักเนื่องจากไบไม่เป็นผู้ลูกค้าประจำ แม่ค้าที่สนิทคิดว่าไบไม่เป็นที่กระเทยที่ กำลังเตรียมชุดไปแสดงโชว์ บรรยายภาคชื่อชายจึงเต็มไปด้วยความสนุกสนาน แต่ไบไม่ก็ยังไม่ได้ชุดที่คิดฝันไว้

ไบไม่ต้องตระเวนไปยังตลาดพาหุรัดเพื่อเลือกซื้อผ้ามาตัดเย็บตามแบบที่คิด เมื่อได้อุปกรณ์ครบจึง นำไปที่ร้านตัดเสื้อเพื่อให้ช่างวัดตัวเพื่อตัดตามแบบ และรออีกหนึ่งอาทิตย์ ก็ได้ชุดตามต้องการ เมื่ออยู่ในกลุ่ม เพื่อนๆไบไม่จะเรียกเพื่อนๆว่า “หล่อน” “อี” หรือ “นัง” เช่น อีดอก อีบ้า อีแรด นังแตง นังบอย นังสม เป็นต้น คำเรียกเหล่านี้เป็นคำที่ใช้กันตามปกติของกลุ่มเกย์ที่แสดงอาการแบบผู้หญิง แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าคนอื่นที่เป็น สาธารณะ หรือเป็นทางการ ไบไม่จะใช้คำเรียกตัวเองว่า “ผม” บ่งบอกให้รู้ว่าเขาไม่ต่างชายทั่วไป

โดยปกติ ไบไม่มีอาชีพอิสระเคยเป็นนักร้องแบบ ปัจจุบันเขามีคนรักเป็นชาวต่างชาติ และกำลัง เดินทางไปใช้ชีวิตในต่างแดน เป็นเวลาหลายปีแล้วที่ไบไม่ชอบการแต่งกายแบบผู้หญิง แต่ในขณะที่เดียวกันก็ นิยมไว้หนวดเคราแบบผู้ชาย หรือแต่งกายแบบผู้ชาย ไบไม่มีความนิยมในการแต่งกายที่โดดเด่น เพื่อนๆในกลุ่ม ต่างรู้จักดีดีพิที่ดีว่า เขาคือนักร้องแบบเสื้อผ้าที่มีความสามารถและมีพรสวรรค์ รวมทั้งยังให้คำแนะนำเพื่อนๆใน กลุ่มว่าควรจะต้องแต่งตัวอย่างไรในงานบางกอกเกย์เฟสติวัล

เมื่อถึงวันงาน ไบไม่และเพื่อนๆจะมารวมตัวกันที่ห้องพักของเพื่อนคนหนึ่ง ไบไม่จะเริ่มนำอุปกรณ์ ต่างๆมาวางเรียงกัน เครื่องสำอางเป็นอุปกรณ์ที่สำคัญมากในการแปลงโฉม ไบไม่จะทาแป้งลงพื้นเป็นสีน้ำตาล ทาทั่วใบหน้า ลำคอ แขน และแผ่นหลัง จากนั้นจึงเริ่มเขียนขอบตาด้วยเฉดสีน้ำเงิน เขาบรรจงวาดขอบตาที่มีเส้น โค้งแหลม คิ้วโก่งสูงกว่าปกติ คิ้วเดิมตามธรรมชาตินั้นจะถูกกลบด้วยสบูและทาแป้งทับลงไป คิ้วที่เขียนใหม่จะทำให้ ไบไม่หน้าของไบไม่เปลี่ยนไป เขาใช้เวลาเขียนขอบตาและคิ้วนานที่สุด เนื่องจากเป็นส่วนที่ดึงดูดสายตาผู้คน ดวงตาใหม่ของไบไม่จะดูใหญ่กว่าปกติ เนื่องจากมีขนตาปลอมซ้อนกันอยู่สองชั้นบนเปลือกตา ที่หางตา

สวยงามด้วยสีและกากเพชรที่แวววาว ริมฝีปากของไบไม่ป็นสีแดง วงแก้มเป็นสีชมพูอ่อนๆ เมื่อแต่งใบหน้าเสร็จเขาจะสวมวิกสีทองพร้อมประดับมงกุฎเล็กๆไว้บนนั้น ราวกับเป็นเจ้าของในเทพนิยาย

เมื่อไบไม่แต่งหน้าของตนเองเสร็จ เขาก็จะไปช่วยเพื่อนเขียนขอบตาซึ่งเป็นส่วนที่ยาก เพื่อนๆต่างหวังให้ไบไม่เขียนขอบตาให้เพราะเขามีฝีมือที่สุด เมื่อทุกคนแต่งหน้าแล้วก็จะนำเสื้อผ้ามาสวมใส่ พร้อมทั้งเครื่องประดับอ้อมตามากมาย ไบไม่สวมสร้อยคอเพชรขนาดใหญ่ สวมแหวน เข็มกลัด ต่างหู ซึ่งล้วนเต็มไปด้วยแสงระยิบระยับของเพชร และเหลี่ยม ชุดของไบไม่ป็นชุดบัลเลต์ที่จำลองแบบมาจากเรื่องสวอนเลค (Swan Lake) แต่เขาได้ดัดแปลงชุดบัลเลต์ให้เป็นแบบที่ตนเองต้องการ นั่นคือการเสริมส่วนหน้าอกให้ใหญ่กว่าปกติ กระโปรงสั้นสีขาวที่มีหลายชั้นเหมือนตุ๊กตา สวมถุงน่องสีดำลายตาข่าย และมีขนนกห้อยอยู่กลางหน้าอก เมื่อไบไม่แต่งตัวครบชุด เขาก็จะกลายเป็นตัวละครพิเศษที่ทุกคนต้องจ้องมองด้วยความสนใจยิ่ง

เมื่อไบไม่และเพื่อนๆเดินทางไปถึงบริเวณงาน เพื่อร่วมชมคอนเสิร์ต ณ ที่แห่งนั้น มีเกย์จำนวนมาก แต่งกายด้วยชุดหลากสี บางคนแต่งกายเป็นนางรำ หรือตัวละครในวรรณคดี สวมชุดไทย และชุดเหมือนลิเก หรือนักแสดงโขน บางคนสวมชุดราตรีของผู้หญิง ที่มีเหลี่ยมแวววาว บางคนสวมชุดขนนกแบบนักเต้นชาวบราซิลซึ่งนิยมแต่งในงานคาร์นิวัล บางคนแต่งชุดแฟนซี บางคนทาสีตามร่างกาย บางคนสวมชุดบิกินี บางคนสวมชุดควาบอย อินเดียนแดง กลาสีเรือ ชุดทหาร และชุดอวกาศ บรรยากาศการแต่งกายของชาวเกย์ในคืนวันนั้น จึงคึกคักและสนุกสนาน ในกลุ่มของไบไม่ขึ้นไปอยู่บนรถ โบกไม้โบกมือให้ผู้ชม ช่างภาพ และนักข่าวหลายคน เขาโพสต์ท่าเหมือนนางแบบ และเดินร่าอย่างสนุกสนานตามจังหวะเพลง

คนที่มาร่วมงานวันนั้น มีหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มรักร่วมเพศ เกย์ เลสเบียน กลุ่มธุรกิจของชาวเกย์ รวมทั้งผู้ชาย ผู้หญิงทั่วไปที่ต้องการมาเห็นสีสันของงานบางกอกเกย์เฟสติวัล ในกลุ่มที่เป็นรักร่วมเพศก็มีความแตกต่างกัน กล่าวคือ เกย์จะมีหลายลักษณะตั้งแต่แสดงออกแบบผู้ชาย ถอดเสื้อโชว์หน้าอกที่บึกบึน ไปจนถึงเกย์ที่แต่งตัวเป็นผู้หญิง ขณะเดียวกันกลุ่มกระเทย และหญิงประเภทสองที่ผ่าตัดแปลงเพศแล้วก็มาร่วมงานด้วย งานบางกอกเกย์เฟสติวัลจึงเป็นเวทีแสดงออกเกี่ยวกับ “ตัวตน” และ “เรือนร่าง” ของผู้ที่เป็นเกย์ เลสเบียน ทอมดี้ กระเทย หญิงประเภทสอง รวมทั้งผู้ชายชายตัวที่เรียกว่าเด็กบาร์ โดยมีได้มีการแบ่งแยกว่าใครเป็นใคร หรือใครต้องอยู่กับใคร หากแต่แต่ละคนพยายามหยอกล้อ เล่นหัว ซึ่งกันและกันอย่างไร้ระเบียบกฎเกณฑ์

ไบไม่และเพื่อนๆสนุกสนานอย่างเต็มที่ หลังจากเดินพาเหรดเสร็จแล้วพวกเขาก็ย้ายสถานที่ไปเดินร่าในดิสโก้เธคที่มีชาวเกย์มารวมตัวกันอย่างเนืองแน่น เสียงเพลงจังหวะเต้นร่าดังกระหึ่ม ไบไม่และเพื่อนๆโยกย้ายสายเอวตามจังหวะเพลงในชุดที่อลังการ ช่างภาพหลายคนเข้ามาล้อมล้อมถ่ายภาพไบไม่ เขาแสดงบทบาทของผู้หญิงในร่างของเกย์ได้อย่างประทับใจ ถึงแม้ว่าเครื่องประดับร่างกายจะสร้างความอึดอัด และนำรำคาญสักเพียงใด แต่ไบไม่ก็มีสีหน้าที่เป็นสุข เขาพกตะริบแบงไว้เพื่อ “เติมแป้ง” บนใบหน้า และทาร์มสติคเพิ่มเติมเป็นระยะๆ เพื่อให้ใบหน้าดูสวยงามอยู่ตลอดเวลา ไบไม่เยื้องย่างไปบนรองเท้าส้นสูงเพื่อโชว์ริ้วขาที่งดงาม ถึงแม้ว่ามันจะเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อแบบ “ชานักฟุตบอล” แต่เขาก็ไม่ขัดเขิน เขาเดินผ่านผู้คนที่จ้องมองด้วยความมั่นใจราวกับนักแสดงมืออาชีพ

หากมองดูเรือนร่างของไบไม่ในชุดบัลเลต์สีขาว จะพบว่าเรือนร่างที่ใหญ่โต แข็งแรง และเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อไม่น่าจะอยู่ในชุดแบบนั้นได้ ชุดบัลเลต์น่าจะเหมาะกับนักแสดงผู้หญิงที่มีเรือนร่างผอมบาง แต่เมื่อชุดนี้มาอยู่บนร่างของไบไม่ มันจึงมีความหมายที่เปลี่ยนไป กล่าวคือไบไม่มิใช่นักแสดงบัลเลต์ หากแต่เป็นผู้ที่กำลังล้อเลียน และสร้างนิยามใหม่เกี่ยวกับร่างกายของมนุษย์ที่มีความขัดแย้ง และไม่เข้าร่องเข้ารอยสักเท่าใด

อย่างไรก็ตาม การทำให้ร่างกายที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อดูงดงามในชุดแต่งกายของผู้หญิงนั้น เป็นเรื่องต้องอาศัยประสบการณ์และการเรียนรู้พอสมควร ไบไม่มีประสบการณ์ของ “การแต่งหญิง” มาตั้งแต่ช่วงวัยรุ่น ในอดีตนั้นเขาหลงใหลต่อการแต่งตัวเป็นผู้หญิง แต่เมื่อเข้ามาเรียนหนังสือในกรุงเทพฯ เขามีโอกาสพบปะเกย์ที่แสดงออกในลักษณะของผู้ชาย ไบไม่จึงพยายามบริหารร่างกายให้มีกล้ามเนื้อ เช่น ไปด้วยน้ำ ออกกำลังกาย ยกน้ำหนัก เพื่อทำให้ร่างกายดูสมเป็นชาย แต่ความรู้สึกรักสวยรักงามก็ยังไม่หมดไป ความเหลื่อมซ้อนกันเกี่ยวกับการแสดงออกทางร่างกายของไบไม่มีปัญหาที่น่าหนักใจสำหรับเขา แต่สิ่งที่น่าวิตกก็คือ ร่างกายที่ต้องกายความสวยงามและเข้มแข็งบึกบึนในเวลาเดียวกันจะดำรงอยู่ใน “ร่างกาย” ของคนๆ เดียวกันได้อย่างไร

วิธีการแก้ปัญหาของไบไม่มีก็คือ การยอมรับว่าตนเองมีร่างกายที่บึกบึน แต่สามารถดัดแปลงร่างกายบางส่วนให้งดงามได้ในบางโอกาส หรือนำภาพลักษณ์ของการเป็นผู้ชายมาผสมผสานกับความงามเพื่อสร้างภาพลักษณ์ใหม่ของการแต่งตัวเป็นผู้หญิง ไบไม่จึงไว้หนวดเครา ไว้ขนรักแร้ ขนหน้าแข็ง โดยจะไม่กำจัดมันทิ้งถึงแม้ว่าต้องแต่งหน้าทาปากแบบผู้หญิง ร่างกายของไบไม่จึงดูแปลกในสายตาของผู้ที่พบเห็น ความพยายามของไบไม่ที่จะทำให้ร่างของตนสวยงามนั้น ความสวยในที่นี่มีความหมายเฉพาะ เนื่องจากไบไม่มีได้ทำให้ร่างกายเป็นแบบเดียวกับสตรีระของสตรี หากแต่ลอกเลียนแบบความเป็นสตรีเฉพาะบางแง่มุม เช่น การแต่งหน้า การแต่งกาย การใส่เครื่องประดับ และการแสดงกิริยาอาการ แง่มุมอื่นๆที่ไบไม่มีได้นำมาใช้คือ การเปลี่ยนสรีระด้วยยาสารเคมีหรือการผ่าตัดแปลงเพศเพื่อให้มีรูปร่าง “เหมือน” กับผู้หญิง

ประสบการณ์การแต่งหญิงของไบไม่จึงแตกต่างจากประสบการณ์ของกระเทย หรือหญิงประเภทสอง ซึ่งต้องการเป็นผู้หญิงในชีวิตประจำวัน ไบไม่ยังคงดำรงชีวิตแบบเกย์ แสดงออกแบบเกย์ที่เน้นความเป็นชาย และแต่งตัวแบบผู้ชาย การแต่งตัวเป็นผู้หญิงของไบไม่เพียงเพื่อความสนุกสนาน ที่ผ่านเข้ามาชั่วคราวซึ่งมิใช่เป้าหมายหรือจุดสุดท้ายที่เขาต้องการจะเป็น อย่างไรก็ตาม การแต่งหญิงของไบไม่ยังมีสิ่งที่น่าคิด เพราะการแต่งหญิงของไบไม่ใช้เพียงความแปลกประหลาด หรือความสนุกเท่านั้น หากแต่ยังมีเรื่องที่ทำทลายความคิดความเชื่อเกี่ยวกับบทบาททางเพศ และตัวตนของมนุษย์แฝงเร้นอยู่

ร่างกาย กับ การแบ่งแยกเพศ

ความรู้ทางการแพทย์และวิทยาศาสตร์ทำให้เราเข้าใจว่าร่างกายของผู้ชายแตกต่างจากผู้หญิงอย่างไร แต่ความรู้ดังกล่าวนี้มิได้บอกว่า ข้อจำกัดของการแบ่งแยกเพศนั้นมีอะไรบ้าง วิทยาศาสตร์จึงตีตราและให้เครื่องหมายมนุษย์เป็นหญิงและชายด้วยอวัยวะ ซึ่งการตีตราเช่นนี้เป็นเรื่องที่ถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าทำให้มนุษย์ปฏิบัติตัวแบบทางเพศอื่นๆที่อาจเกิดขึ้นได้ ไม่ว่าจะเป็น เกย์ เลสเบียน ไบ หรือรักร่วมเพศ การให้ตราประทับในเชิงวัตถุที่มีอยู่บนร่างกาย ยังเป็นการสร้างนิยามเชิงอุดมคติว่า เพศชายกับความเป็นชาย เพศหญิงกับความเป็นหญิงนั้นดำเนินไปพร้อมกันอย่างลงตัว สอดคล้องและคงที่ ความคิดนี้ครอบงำชายหญิงในสังคมและมีผลให้มนุษย์ปฏิบัติตัว หรือแสดงออกให้เหมาะสมกับเพศตามธรรมชาติของตัว มนุษย์คนใดแสดงออกในสิ่งที่ตรงข้ามกับเพศตามธรรมชาติก็จะถูกเรียกว่าเป็นคนผิดเพศ ผิดปกติ หรือเป็นโรคจิต

การกล่าวหาทางเพศนั้นทำให้ ผู้ที่เป็นกระเทย หรือหญิงประเภทสองมีความรู้สึกที่ตนเองแปลกแยกจากสังคม บางคนคิดว่าตนเองผิดปกติ บางคนคิดว่าตนเป็นโรคชนิดหนึ่ง บางคนอาจเรียกร้องขอความเห็นใจขอความเข้าใจ ขอโอกาส บางคนอาจประณามตัวเอง และอาจกล่าวว่า “ถ้าเลือกได้คงไม่มาเป็นแบบนี้” ความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ หรือความต่ำต้อยเช่นนี้บีบบังคับให้กระเทยไทยสร้างคำอธิบายขึ้นมาเพื่อปกป้อง

“ตัวตน” ของตนเอง ขณะเดียวกันก็แสดงท่าทีว่าตนเองคือผู้ที่สำนึกในความผิดที่ตนมีอยู่และมิอยากให้เกิดใครทำตาม คำอธิบายดังกล่าวนี้สะท้อนให้เห็นว่า กระเทยคือผู้ที่ตอกย้ำความคิดเกี่ยวกับ การแบ่งแยกทางเพศที่ตายตัวแน่นอนว่ามนุษย์มีสองเพศเท่านั้นคือชายกับหญิง

ในกรณีของเกย์ ก็มีการตอกย้ำความคิดสองเพศเช่นเดียวกัน เราอาจสงสัยว่า ถ้าการแบ่งแยกชายหญิงเป็นเรื่องที่น่าขมขื่นสำหรับเกย์แล้ว ทำไมเกย์จึงต้องตอกย้ำความคิดเช่นนั้น คำตอบในเรื่องนี้อาจเป็นสิ่งที่เกย์กำลังกระทำต่อร่างกายของตนเอง กล่าวคือ การทำร่างกายของตนเองให้ดูสมชาย แข็งแรงด้วยมัดกล้ามเนื้อ เป็นสิ่งที่เกย์รับเอาแบบอย่างของ “ความเป็นชาย” มาจากกรีกต่างเพศที่สร้างมาอย่างว่าผู้ชายที่สมบูรณ์แบบควรจะเป็นอย่างไร เกย์ก็เช่นเดียวกัน เกย์มีอุดมคติว่าความเป็นเกย์ควรจะเป็นอย่างไร หนทางที่ชัดเจนที่สุดเพื่อพิสูจน์ว่าเป็นเกย์ก็คือการกระทำต่อร่างกายให้ดูเป็นชายให้มากที่สุด เมื่อกระทำต่อร่างกายมากเท่าใดก็เท่ากับเป็นการตอกย้ำช่วงทางเพศที่มีสองด้านมากเท่านั้น การตอกย้ำนี้ไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นอย่างเลื่อนลอย หากแต่เกิดขึ้นพร้อมกับการนิยามความหมายให้กับความเป็นเกย์ ซึ่งเกย์เชื่อว่าเป็นความจริงแท้บริสุทธิ์ “ความเป็นเกย์” ในความคิดและโลกทัศน์ของเกย์จึงเป็นสิ่งที่คงที่ตายตัว

เมื่อเกย์เชื่อว่า “ร่างกาย” ของเกย์นั้นมีอยู่จริง มีพื้นที่ของตัวเองจริง ก็เท่ากับว่า หากมีการกระทำใดๆ ต่อร่างกายเพื่อให้บุบสลาย ด่างพร้อย หรือมัวหมองไปก็จะเป็นสิ่งชั่วร้าย ร่างกายแห่งอุดมคติของเกย์คือร่างที่สวยงามด้วยกล้ามเนื้อ ในขณะที่ร่างที่อ้วน หรือผอมเกินไปคือสิ่งที่น่ารังเกียจ แต่การนิยามเกย์จากร่างกายเป็นเพียงส่วนหนึ่งของนิยามที่หลากหลายของการเป็นเกย์ เกย์บางคนอาจมิได้นิยามตนเองผ่านร่างกาย หากแต่นิยามจากการมีความสัมพันธ์ทางเพศหรือมีความรักกับเกย์ ดังนั้น การนิยามความหมายของเกย์ผ่านเรือนร่างจึงเป็นวัฒนธรรมเฉพาะของเกย์บางกลุ่มที่ต้องการแสดงภาพลักษณ์ “ความเป็นชาย” ให้เห็นเป็นรูปธรรมมากที่สุด

คำถามก็คือ ภาพลักษณ์ของความเป็นชายที่เกย์สร้างขึ้นมา ทำให้เกย์ค้นพบอะไรบ้าง ในกรณีของเกย์ที่เล่นกล้าม หรือออกกำลังกายในฟิตเนสเซ็นเตอร์ จะพบว่า การทำให้กล้ามเนื้อของตนได้สัดส่วน แข็งแรง เป็นความพยายามที่ต้องใช้เวลานาน การมีร่างกายที่ได้สัดส่วนในความเชื่อของเกย์นอกจากจะแสดงให้เห็นสภาพที่สมบูรณ์ไม่เป็นโรคแล้ว ยังแสดงความหยั่งยวหนทางเพศออกมาด้วย สิ่งเหล่านี้มีความสำคัญมากในยุคสมัยของการทำร่างกายให้เป็นสินค้า หรือการบริโภคร่างกายด้วยอารมณ์สุนทรีย์ะ ในที่นี้ผู้เขียนไม่ต้องการชี้ให้เห็นแต่เพียงคุณค่าทางวัตถุที่เกิดขึ้นในยุคทุนนิยม หรือบริโภคนิยมเท่านั้น หากแต่ต้องการเปิดเผยให้เห็นความล้มเหลวของวิถีคิดในระบบทุนนิยมและบริโภคนิยมซึ่งครอบงำความรู้ และความจริงเกี่ยวกับร่างกายของมนุษย์

เกย์เป็นคนอีกกลุ่มหนึ่งที่ได้การครอบงำนั้น เมื่อเกย์หลงใหลในเรือนร่างที่สมส่วนของตน ก็เท่ากับกำลังเชื่อใน “ความจริง” บางอย่าง ความจริงนี้บอกเกย์ให้รู้ว่าพวกเขาเป็นคนอีกเพศหนึ่งที่มีใช้ผู้ชายผู้หญิง กระเทย หญิงประเภทสอง และเลสเบี้ยน แต่เป็นเพศแบบ“เกย์” ที่มีวิถีชีวิตเป็นของตัวเอง มีแบบแผนของการกินอยู่หลับนอน การบริโภค การเข้าสังคม การแต่งกาย สันทนาการ และการใช้เวลาว่าง เกย์เชื่อว่าสังคมของเกย์ให้คำตอบสำหรับนิยามคุณค่าตัวเอง และให้เสถียรภาพในการดำรงอยู่ในสังคมซึ่งอาจจะมีคนบางกลุ่มยอมรับพวกเขา และเกย์ก็มีความหวังว่าสังคมของเกย์จะได้รับการยอมรับมากขึ้นในอนาคตด้วย

แต่ความเชื่อมั่นเหล่านี้สร้างขึ้นมาจากความจริงที่เลื่อนลอย กล่าวคือ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกย์เชื่อมั่นว่าเป็นสิ่งที่มั่นคงสมบูรณ์แล้ว ล้วนมีมายาคติที่ตอกย้ำความคิดกระแสหลักที่เชื่อในความดีงามของรักต่างเพศแทบทั้งสิ้น การใช้ชีวิตในสังคมที่เกย์เชื่อว่าตนเองมีพื้นที่ที่ปลอดภัย และมีความสุขนั้นมีสิ่งอื่นใด นอกจากเป็น

ความทุกข์ทรมานใจที่กำลังเพิ่มพูนความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ เพียงแต่ว่าความรุนแรงในที่นี้ถูกเคลือบด้วยเจดสีต่างๆ จนยากที่จะแยกแยะอะไรคือความทุกข์ เนื่องจากถูกขบข้อมด้วยเสียงเพลง ภาพยนตร์ ดนตรี การเดินร่าแพชชั่น บาร์ ดิสโก้เธค ชาวนา ร้านกาแฟ และความบันเทิงอีกหลายรูปแบบ สิ่งเหล่านี้ได้หล่อหลอมให้เกย์เชื่อใน "ความเป็นเกย์" และความมีอยู่จริงของสังคมเกย์ คำถามก็คือถ้าความบันเทิงดังกล่าวยุติลง ความเป็นเกย์จะยุติลงไปด้วยหรือไม่

ที่กล่าวมานั้นต้องการจะชี้ให้เห็นว่า สิ่งที่เคยลอบอยู่ภายนอกประกอบขึ้นเป็นรูปเป็นร่างได้อย่างไร และมีผลกระทบต่อชีวิตของเกย์แต่ละคนอย่างไร อาจเป็นสิ่งที่เข้าใจได้ง่ายสำหรับเกย์ที่จะเชื่อว่าตนเองมีสังคมโดยผ่านแพชชั่นและการแต่งกาย แต่ก็เป็นเรื่องที่น่าพิศวงไม่ได้เช่นกันว่า สังคมของแพชชั่นได้กักขังให้เกย์บางคนติดกับลัทธิบริโภคนิยม และวัตถุนิยมอย่างถึงขั้นได้ ผู้เขียนเชื่อว่าสิ่งเหล่านี้มิใช่ความเสียหายหรือสิ่งชั่วร้าย เพราะเกย์สามารถนำตัวเองเข้าไปอยู่ในโลกของแพชชั่นและเสียงเพลงได้อย่างสนุกสนาน เช่นเดียวกับการทำให้ตนเองรู้สึกมีค่า และภาคภูมิใจในความเป็นเกย์ที่มีอยู่ อาจกล่าวได้ว่าความเป็นเกย์ที่แสดงออกผ่านเรือนร่างจึงเป็นเพียง "ภาพเงา" ที่หลงเหลือเกี่ยวกับอุดมคติของการเป็นเกย์ ซึ่งยังมีอีกหลายมิติที่เกย์กำลังเสาะแสวงหาไม่ว่าจะเป็น ครอบครัว การทำงาน ความสัมพันธ์ทางสังคม และการให้ความหมายกับชีวิต

"เรือนร่าง" ของเกย์เป็นสิ่งที่จับต้องได้มากกว่าความหมายเชิงนามธรรมอื่นๆ ที่เกย์อธิบายให้ผู้อื่นรับรู้ ร่างกายที่แข็งแรงได้สัดส่วนจึงเป็นภาพตัวแทนที่เกย์เชื่อว่าสมบูรณณ์ในตัวเอง ร่างกายแห่งกล้ามเนื้อจึงเปรียบเสมือน "อนุสาวรีย์" ที่เกย์สร้างไว้เพื่อยกย่องเชิดชูเพศสภาพของตนเอง การยกย่องนี้เพื่อบอกให้ตนเองรู้ว่า ความเป็นชาย และความเป็นหญิง เป็นสิ่งที่มีค่าเท่ากับความเป็นเกย์ ซึ่งเท่ากับว่าเกย์ได้นำตัวเองไปอยู่ในช่วงชั้นทางเพศของระเบียบแบบแผนของรักต่างเพศ แต่เราอาจพิศวงว่าทำไมแบบแผนของความเป็นชายจึงปรากฏอยู่ในร่างกายของเกย์อย่างสนิทแนบแน่น อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาอย่างวิเคราะห์จะเห็นว่าความเป็นไปได้ในการที่เกย์จะทำให้ตนเองดูสง่าสมชายชนั้นน้อยมาก และได้สนิทแนบแน่นอย่างที่ตั้งใจ เนื่องจากการให้คุณค่าตัวเองของเกย์เป็นผลลัพธ์ด้านลบของระบบเหตุผลแบบวิทยาศาสตร์ ในขณะที่คุณค่าของผู้ชายแบบรักต่างเพศนั้นเป็นคุณค่าในเชิงบวก

เกย์จึงภาคภูมิใจในเรือนร่างตนเอง แต่อยู่บนความรังเกียจของวิทยาศาสตร์ ความภาคภูมิใจนี้ดำรงอยู่พร้อมกับการยืนยัน "ตัวตน" ว่าเกย์คือใคร การหาเหตุผลแบบวิทยาศาสตร์จึงเกิดขึ้นเพื่ออ้างความชอบธรรมว่าความเป็นเกย์เป็นเรื่องทางยีนส์หรือพันธุกรรม ในประเด็นนี้สร้างความรู้ชุดใหม่และความภูมิใจใหม่ให้กับเกย์ แต่ผลที่ไม่คาดคิดที่เกิดตามมาก็คือ เกย์ได้ยอมจำนนและศรัทธาต่อ "ระบบเหตุผล" (rationality) ที่เคยกล่าวโทษตัวเองมาเนิ่นนาน สิ่งนี้ทำให้เกย์ "ติดกับ" และตกอยู่ในวาทกรรมเดียวกับผู้ชายและผู้หญิง ความเชื่อมั่นต่อร่างกายของเกย์จึงเป็นความเชื่อมั่นในระบบเหตุผลที่ประณามว่าเกย์คือเพศที่ผิดปกติ ความคิดดังกล่าวนี้ทำให้เกย์เข้าใจว่า "ความผิดปกติ" ของตนนั้นเป็นเรื่องที่มี "พื้นที่จริง" ทางสังคม หรือเป็น "ความจริง" ที่ปฏิเสธมิได้อีกแล้ว

ดังนั้นการภาคภูมิใจต่อร่างกายที่ผสมแบบผู้ชายจึงเป็นการหลีกเลี่ยงหนีไปจาก "ความผิดปกติ" ที่เป็นจริงดังกล่าว เพื่อที่จะชื่นชมตัวเองในแบบที่เกย์จะไม่ถูกปฏิเสธ การมีร่างกายแบบผู้ชายจึงเป็นการดำรงสภาพที่ได้รับการยอมรับจากระบบเหตุผล แต่สิ่งนี้มีความขัดแย้งในตัวเอง กล่าวคือ ร่างกายของเกย์เป็นสิ่งที่เกย์เชื่อว่ามีจริง แต่มันถูกสร้างขึ้นด้วยแพชชั่น การออกกำลังกาย และพิตเนสเซ็นเตอร์ ร่างกายของเกย์ในแบบที่เป็นผู้ชายจึงเป็น "วัตถุ" ที่มีไว้เพื่อการครอบครองและพิศุจน์ "ความจริง" เกี่ยวกับเกย์ทั้งหลาย แต่ความหมาย

ของการเป็นชาย (Masculinity) มิใช่สิ่งที่วิทยาศาสตร์สร้างไว้ให้เกย์ ดังนั้นความเป็นชายบนร่างกายของเกย์ จึงเป็นสิ่งที่ถูกปฏิเสธเช่นเดียวกัน อาจกล่าวได้ว่าเมื่อความเป็นเกย์ถูกปฏิเสธจากรักต่างเพศ ความเป็นชายก็เป็นสิ่งที่แปลกแยกจาก “ความเป็นเกย์” ที่เป็นรักร่วมเพศเช่นเดียวกัน

ความหมายของการเป็นเกย์จึงเต็มไปด้วยความขัดแย้ง ลักษณะความเป็นชายที่แข็งแกร่งด้วยกล้ามเนื้อที่ปรากฏบนร่างของเกย์จึงหมายถึง “อนุสาวรีย์” ของรักต่างเพศบน “เรือนร่าง” แห่งอุดมคติของความเป็นเกย์ สิ่งที่ถูกปฏิเสธ 2 แบบได้มาอยู่รวมกันในร่างเดียว สิ่งหนึ่งเป็นสิ่งที่ถูกปฏิเสธจากเหตุผลของการเป็นชายและหญิงนั่นคือ การเป็นเกย์ อีกสิ่งหนึ่งเป็นสิ่งที่ถูกปฏิเสธจากเหตุผลของเกย์ นั่นคือ ความเป็นหญิงและชาย เกย์ได้นำความไม่ลงรอยเหล่านี้มาสร้างแม่แบบความจริงชุดใหม่ที่บอกว่า “เกย์คือใคร”

ข้อสังเกตจากแนวคิดเกี่ยวกับ Queer Theory บอกให้ทราบว่า ความเป็นเพศใดเพศหนึ่งของมนุษย์มีทั้งส่วนที่มีอยู่แล้วและส่วนที่ถูกสร้างขึ้น ส่วนที่มีอยู่แล้วคืออวัยวะเพศ ส่วนที่ถูกสร้างก็คือความหมายที่กำกับเพศตามธรรมชาติ ความหมายของชายและหญิง หรือเพศที่สามจึงเป็นเรื่องที่สังคมกำหนด การกำหนดความหมายของสิ่งตรงข้ามเช่น ผู้ชายตรงข้ามกับผู้หญิง เป็นสิ่งที่แบ่งแยกความแตกต่างและปิดกั้นความคิดของมนุษย์ ทำให้มนุษย์เชื่อว่าอะไรที่อยู่ตรงข้ามกับตนเป็นสิ่งที่ไม่ดี น่ากลัว น่ารังเกียจ หรือ ไม่น่ายุ่งเกี่ยว ระบบเหตุผลที่แบ่งแยกชัดตรงข้ามนี้ถูกนำมาใช้อย่างแพร่หลายราวกับว่าชัดตรงข้ามเป็นเรื่องธรรมชาติ ในกรณีของความรักร่วมเพศ ตรงข้ามกับความเป็นรักร่วมเพศ ผู้ที่เป็นเกย์จึงเชื่อว่าผู้หญิงและผู้ชายอยู่คนละโลกกับตน และในวัฒนธรรมไทย เกย์กับกระเทยก็อยู่ตรงข้ามกัน

ความซับซ้อนในการแบ่งแยกชัดตรงข้ามของเกย์ในสังคมไทย ยังเกี่ยวกับบทบาทที่แสดงออก ถ้าเกย์แสดงบทบาทเป็นชายหรือฝ่ายรุกจะถูกเรียกว่า “เกย์คิง” ถ้าแสดงบทบาทเป็นหญิงหรือฝ่ายรับ จะเรียกว่า “เกย์ควีน” ซึ่งมีผลทำให้เกย์ไทยจำนวนมากพยายามมองหาตัวแบบของตน อย่างไรก็ตาม การแบ่งประเภทดังกล่าวเริ่มเป็นสิ่งที่คลุมเคลือมากขึ้น จากการสอบถาม สัมภาษณ์ และสังเกตอย่างมีส่วนร่วมกับเกย์หลายคน ในหลายสถานที่พบว่า เกย์เริ่มนิยามบทบาททางเพศของตนเองใหม่ แนวโน้มที่น่าสนใจก็คือ เกย์หลายคนยอมรับว่าตนเองสามารถแสดงบทบาททั้งในเชิงรุกและรับในขณะมีเพศสัมพันธ์กับคู่ขาของตนได้ ซึ่งการมีบทบาททั้งสองอยู่ในคนๆเดียวทำให้ตัวแบบของเกย์คิงและเกย์ควีนเริ่มคลี่คลายไป แต่สิ่งนี้ก็ยังมีข้อจำกัดปัญหาของการแบ่งแยกชัด

การแบ่งแยกชัดยังคงดำเนินต่อไปในความหมายใหม่ เดิมนั้นการมีชัดของเกย์อาจแบ่งตามคนแต่ละคน แต่เมื่อเกย์สามารถแสดงบทบาททั้งหญิงและชายในคนเดียวกันได้ นั้นหมายถึงชัด 2 ชัดจะเปลี่ยนแปลงไปเปลี่ยนมาโดยไม่ยึดอยู่กับคนใดคนหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ชัด 2 ชัดในร่างเดียวยังมีข้อใหม่สำหรับการแสดงบทบาททางเพศของเกย์ เมื่อเปรียบเทียบกับกระเทยในสังคมไทย ความหมายของ “กระเทย” ก็เคยมีคำอธิบายว่าคือผู้ที่มีจิตใจผู้หญิงในร่างผู้ชาย ซึ่งก็คือคนที่ชัด 2 ชัดในร่างเดียว ประเด็นดังกล่าวนี้สามารถพิจารณาได้ว่าความหมายของเกย์ไทยร่วมสมัยเป็นความหมายที่มี “ขอบเขต” อย่างไรก็ดีอย่างหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการแสดงออกทางพฤติกรรม การแต่งกาย รสนิยมทางเพศ การบริโภค หรือ การเข้าสังคม สิ่งเหล่านี้ล้วนสร้าง “ขอบเขต” บางอย่างขึ้นมา เพื่อที่จะทำให้เกย์รู้ว่าตนเองอยู่ในเขตไหน และอยู่ตรงข้ามกับเขตไหน

การมีบทบาทในเชิงรุกและรับในคนเดียว มิได้หมายความว่าเกย์จะเลิกคิดแบ่งชัด หรือพยายามสลายชัดแต่อย่างใด หากแต่เกย์กำลังตอกย้ำว่า “ชัดตรงข้าม” ยังต้องมีต่อไปเพื่อที่จะทำให้ตนเองมีพื้นที่อยู่ได้ และสามารถอธิบายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ว่า “ตัวตน” ของตนเองคืออะไร การมีชัดทางเพศสำหรับผู้ที่เป็นเกย์จึงเป็นการ

สร้างแบบจำลองของ “ทรงซัง” ที่เกย์พร้อมจะนำตัวเองเข้าไปอยู่ในทรงนั้นด้วยความเบิกบานใจ การมีทรงที่ดีได้
ป่ายไว้ว่า “บทบาททางเพศ” ทำให้เกย์มั่นใจว่าตนเองจะไม่ถูกกำจัดไปจากพรมแดนของการจัดประเภทใดๆก็ตาม
ตาม คำถามก็คือว่า การจัดประเภทที่เกย์เชื่อว่าทำให้ตนปลอดภัยนั้น สร้างอะไรไว้บ้าง และการจัดประเภท
“ร่างกาย” ของตนเองทำให้เกย์ค้นพบอะไรบ้าง

อะไรคือ “ความจริง” ของ “ร่างกาย”

ความต้องการ “ร่างกาย” เป็นของตนเองเป็นปัญหาทางวัตถุ ขณะเดียวกันก็เป็นปัญหาทางจริยธรรม
เช่นเดียวกัน ลีบนิซ (Leibniz) กล่าวว่าความต้องการหรืออยากมีร่างเป็นเรื่องจำเป็นทางศีลธรรม และเป็นสิ่งที่จะ
ขาดมิได้²⁶ ความจำเป็นของการมีร่างกายก็คือการเปิดเผยให้เห็น ความคลุมเคลือที่ซุกซ่อนอยู่ใน ความ
คลุมเคลือในที่นี้คือจิตใจ ซึ่งมีใช้ความแจ่มกระจ่างหากแต่เป็นความมืดสนิทที่ต้องการสิ่งที่ยึดเหนี่ยว จิตใจที่
ต้องการเรือนร่างคือ ความปรารถนาในวัตถุสสาร เดอลูซ(Deleuze) เรียกร่างประเภทนี้ว่า “วัตถุแรกมี”
(Primary Matter) ซึ่งเป็นอำนาจที่สร้างข้อจำกัด และการถูกกระทำให้กับมนุษย์²⁷ ดังนั้นการมี “ร่าง” ก็เท่ากับ
การมี “การถูกกระทำ” ในเวลาเดียวกัน

การมีร่างกายของมนุษย์ คือการยืนยันว่าตนเองเป็น “หน่วย” ที่มีตัวตน มนุษย์ต้องการครอบครอง
หน่วยเพื่อแสวงหาความปลอดภัยว่าจิตใจของตนเองมิใช่สิ่งที่คลุมเคลือ เท่ากับว่าร่างกายทำให้ความมืดสนิท
นั้นหายไป แต่ตรรกะเหตุผลดังกล่าวนี้เป็นสิ่งที่ขัดแย้ง กล่าวคือหากการมีร่างคือการทำให้เราแจ่มกระจ่าง แต่
ความแจ่มกระจ่างไม่มีอยู่จริงเพราะว่าเรายังต้องการร่างอยู่เสมอ ฉะนั้น ร่างจึงเป็นเครื่องยืนยันถึงความมืด
มืดที่มีอยู่ในตัวเรา²⁸ ในยุคเหตุผลแบบคาร์ทีเซียน(Cartesian) การอธิบายร่างที่วางอยู่บนข้อสมมุติฐาน
ที่ว่าจิตใจเป็นสิ่งที่คลุมเคลือ แต่ถ้าจิตใจเป็นสิ่งที่สุกสว่าง แจ่มชัด ฉะนั้นความต้องการมีร่าง ก็จะเป็นการยืนยัน
ว่าความชัดเจนหรือสว่างนั้นมีอยู่จริง

เหตุผลของการมีร่างนั้น เป็นเหตุผลที่แสวงหาความชัดเจน เพื่อให้รู้ว่าเป็นคือขอบเขตพรมแดน มีที่มาที่
ไปอย่างไร ร่างกายจึงต้องมีพื้นที่รองรับ พื้นที่ดังกล่าวนี้ต้องเป็น “พื้นที่ที่กระจ่างชัด” (Clear Zone) โดยที่ร่างนั้น
จะยึดพื้นที่มาไว้เป็นส่วนหนึ่งเหมือนเป็นอวัยวะที่แยกมิได้ ร่างกับพื้นที่จึงเป็นความสัมพันธ์แบบหล่อหลอมเป็น
เนื้อเดียวกัน เดอลูซเรียกการหล่อหลอมนี้ว่า Relatum²⁹ เมื่อมนุษย์มีพื้นที่ที่กระจ่างชัด มนุษย์ก็จะมีร่าง แต่
ความยุ่งยากลำบากจะตามมา เนื่องจากการมีพื้นที่และการมีร่างเป็นทั้งการทำให้มนุษย์อยู่ในความสับสน
คลุมเคลือ และอยู่ในความอ้างว้างโดดเดี่ยวในเวลาเดียวกัน ร่างกายของมนุษย์จึงเป็นสิ่งที่ขัดแย้งในตัวเอง

ความเป็นหนึ่งเดียวของหน่วยใดๆก็ตาม ก็คือ การสร้างพรมแดนเอกเทศให้กับหน่วยอื่นๆ ดังนั้นทุก
อย่างที่ถูกลมองว่าเป็นหน่วยก็จะถูกแยกออกจากกัน หน่วยทุกประเภทต่างแสดงความเป็นเอกเทศของตนออกมา
แต่สิ่งที่ติดมาด้วยก็คือความไม่ชัดเจน และน่าสงสัย เพราะว่าหน่วยเป็นสิ่งที่พรมแดนขอบเขตจับสั่นในตัวเอง
แต่สิ่งที่อยู่นอกหน่วยนั้น ยังคงไร้ขอบเขตและกำลังดำเนินต่อไปไม่จบสิ้น เมื่อความไม่ลงรอยดังกล่าวปรากฏขึ้น

²⁶ Gilles Deleuze 1993 (2001). *The Fold*. The Athlone Press : London. P.85.

²⁷ Gilles Deleuze. 1993 (2001). *Ibid*. p.85.

²⁸ Gilles Deleuze. 1993 (2001). *Ibid*. p.85.

²⁹ Gilles Deleuze. 1993 (2001). *Ibid*. p.86.

จึงทำให้ภายในของร่างเต็มไปด้วยความมืดสลัว ซึ่งมันจะถูกกักขังไว้ในร่างอย่างมิดชิด ร่างที่มีความมืดอยู่ภายในจึงไม่สามารถดำรงอยู่ได้ในร่างอื่นๆ ฉะนั้นมนุษย์จึงเป็นร่างที่ถูกรับรู้ด้วยภาพหลอน และสิ่งที่กำลังดำเนินไปนอกร่างกายของมนุษย์นั้นเป็นเพียงภาพที่ปรากฏเป็นครั้งๆ เมื่อมนุษย์ยังคงยืนยันในการมีร่างของตัวเอง

สิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ในร่าง ล้วนถูกสร้างขึ้นจากความไม่จริงยั่งยืน หรือเป็นสภาพที่ไร้แก่นสารที่กำลังยี่นๆ หดๆ กวัดแกว่งไปทุกทิศทุกทาง อาจกล่าวได้ว่าการมีหน่วยของร่างกายก็เหมือนการยั่วให้คนนอนหลับตื่นผวา ร่างกายมนุษย์จึงเป็นการตื่นผวา มนุษย์มิใช่สิ่งที่คงสภาพ และไม่มีคุณสมบัติในจิตสำนึก หรือการหยั่งรู้ที่ลงตัว หากแต่มนุษย์เป็นสิ่งที่ไร้เสถียรภาพในตัวเอง การตระหนักถึงการมี “ร่าง” ของมนุษย์เปรียบเสมือนการสร้างภาพหลอนขึ้นมา เนื่องจาก “ร่าง” ของมนุษย์เป็นสิ่งที่ไม่มีจริง ตัวตนที่มนุษย์เชื่อว่ามีอยู่นั้นเป็นเพียงมายาที่มนุษย์กล่าวอ้าง ซึ่งเป็นเพียงการหาเหตุผลเชิงประจักษ์ที่แยกให้เห็นความแตกต่างของวัตถุ ดังนั้นการอ้างว่าตนเองต่างกับคนอื่นและสิ่งอื่นอย่างไรนั้น จึงมิใช่การสำนึกอย่างมีสติสัมปชัญญะ หากแต่เป็นเพียงการแยกแยะว่าอย่างไรคือสำนึกอย่างมีสติ และอย่างไรมิใช่³⁰

ร่างที่บิดเบี้ยว และไม่มีจริงของ “เกย์แต่งหญิง”

คำถามที่น่าคิดก็คือ การนำเครื่องสำอาง เครื่องประดับและเสื้อผ้าของสตรีมาใช้บนร่างกายของตัวเอง ทำให้เกย์เข้าใจความหมายของตนเองหรือไม่ อย่างไร สิ่งที่เห็นได้อย่างแรกก็คือ ความหมายของการเป็นชายและหญิงนั้นคือสิ่งที่ตกทอดมาอย่างต่อเนื่อง และมนุษย์ก็พยายามนำสิ่งเหล่านี้มาหยอกล้อ เสียดสี เย้ยหยัน ประชดประชัน ซึนซม ยกย่อง เียดชู และสรรเสริญตามวาระและโอกาสที่พึงจะมี การที่เกย์คนหนึ่งซึ่งมีเรือนร่างแข็งแกร่งสมชายหยิบเสื้อผ้าของผู้หญิงมาสวมใส่ นอกจากจะแสดงให้เห็นว่าความหมายของการเป็นเกย์ว่ามีใช้สิ่งที่คงที่แล้ว ยังเป็นเครื่องบ่งชี้ว่า เกย์ต้องการ “ร่าง” หลายๆ แบบเพื่อทดลองว่ามีความลึกลับของผู้หญิงและผู้ชายอยู่ในตัวเองหรือไม่ สิ่งที่น่าสนใจก็คือ เครื่องแต่งกายตามเพศมิใช่ข้อยุติว่ากระโปรงต้องเป็นของผู้หญิงเท่านั้น เมื่อเกย์หยิบเสื้อผ้าของสตรีมาสวมใส่ก็เท่ากับว่าเหตุผลของการแต่งตัวให้เหมาะสมตามเพศเป็นสิ่งที่ไร้เสถียรภาพ หรือเป็นเพียงคำอ้างทางศีลธรรมเพื่อการสถาปนาบางอย่าง

แต่การแต่งหญิงของเกย์มิใช่การพิสูจน์ศักยภาพของมนุษย์ในการพังทลายขีดจำกัดในการแต่งกายเพียงอย่างเดียว แต่ยังมีเรื่องราวทางความคิดที่ซ่อนอยู่ภายในกำลังถูกขำแหยะออกมาทีละน้อย ทั้งนี้อาจไม่ใช่สิ่งที่เกย์คาดหวังไว้ก่อน ความคิดในนี้หมายถึงการสร้าง “ความจริง” เกี่ยวกับร่างกายที่ขัดแย้งในตัวเอง ซึ่งในที่นี้เป็นร่างกายที่บิดเบี้ยว ไม่สมบูรณ์รอบ ขาดตกบกพร่อง ถูกดูหมิ่นดูแคลนจากสังคมภายนอก ร่างกายดังกล่าวนี้ถูกสร้างขึ้นอย่างตั้งใจ ดังจะเห็นได้ว่า ชุดสวยงามและเครื่องสำอางของสตรีต้องไปอยู่บนเรือนร่างที่แข็งแกร่งบึกบึนแบบนักกีฬา นั่นเป็นทั้งสิ่งที่น่าขัน น่าประหลาด และน่าเศร้าในเวลาเดียวกัน

การแต่งหญิงของเกย์อาจเป็นสิ่งที่น่าสนุกสำหรับเกย์บางคน แต่อาจเป็นเรื่องที่ยากและน่ากลัวสำหรับเกย์บางคน แต่เมื่อเกย์นำชุดผู้หญิงมาสวมใส่ ก็เท่ากับว่าเกย์กำลังทำให้ตนเองเป็น “ร่าง” อีกประเภทหนึ่ง ร่างดังกล่าวนี้มีความหมายที่แตกต่างจากร่างของกระเทย และร่างกายของผู้ชายที่ถูกปลอมให้เป็นหญิง กล่าวคือร่างของเกย์ที่อยู่ในเครื่องประดับ เสื้อผ้าอาภรณ์ และเครื่องสำอางของสตรี เป็นร่างที่ขัดแย้งกันอย่างไร้ระเบียบ

³⁰ Gilles Deleuze. 1993(2001). Ibid.p.93.

มิใช่ความขัดแย้งแบบร่างหญิงบนร่างชาย(ผู้ชายปกติที่แต่งตัวเป็นผู้หญิง) หรือจิตใจหญิงบนร่างชาย(กระเทย แต่งตัวเป็นผู้หญิง) หากแต่เป็นความขัดแย้งที่ไร้ทิศทาง ความขัดแย้งมิได้แบ่งแยกชัดตรงข้าม เนื่องจากร่างของ เกย์ มิใช่ร่างของผู้ชายตามธรรมชาติ จึงไม่มีร่างตรงข้ามแบบเดียวเช่นเดียวกับที่ผู้ชายมีร่างของผู้หญิงเป็นสิ่งตรง ข้าม

ร่างที่ตรงข้ามกับเกย์จึงมีทั้งชายและหญิง รวมทั้งร่างของเพศอื่นๆที่แปลกแยกจากปกติ แต่เกย์ พยายามสร้าง “ความเป็นชาย” ขึ้นมาเพื่อที่จะทำให้ตนเองเป็น “หน่วย” ของวัตถุบางอย่าง ซึ่งหน่วยดังกล่าวนี้ยังเป็น สิ่งที่เปราะบางและไร้เสถียรภาพ ความหมายและคุณค่าของ “เกย์แต่งหญิง” จึงอยู่ที่ความเป็นสิ่งที่แปลก แยกแต่ถูกจัดให้เข้าพวกอย่างพิศดาร การจัดประเภทร่างกายของเกย์แต่งหญิงจึงอยู่นอกระบบเหตุผล เพราะ ยิ่งจัดเท่าใดก็ยิ่งสับสนคลุมเคลือมากเท่านั้น ถึงแม้เกย์จะมีอุดมคติที่จะทำให้ “ร่าง” ของตนเองดูกำยำ แข็งแรง และดูสวยงามไปพร้อมๆกันในชุดของสตรี แต่มันก็เป็นสิ่งที่เข้ากันไม่ได้ “ร่าง” ของเกย์จึงเป็นตัวอย่าง “ร่าง” ของ ความบิดเบี้ยวทางเพศที่มนุษย์มีอาจควบคุม หรือจัดระเบียบ

ความบิดเบี้ยวทางเพศนี้อาจเป็นสิ่งที่อยู่กับมนุษย์มานานแล้ว และเป็นสภาพที่มีด่า คulumเคลือ อยู่ใน ร่างที่ถูกห่อหุ้มด้วยนิยามของเพศสภาพทั้งหลาย ความบิดเบี้ยวนี้คือสิ่งที่ยืดๆหดๆ ไปทุกทิศทุกทาง การที่เกย์พยายามทำตัวเป็นหญิงนั้นก็คือการที่มนุษย์กำลังรื้อทำลายและสร้างภาพลักษณ์ใหม่ๆของการมีเพศ สภาพอย่างใดอย่างหนึ่ง ความเป็นชายและหญิง เป็นกระเทย เป็นเพศที่สาม เป็นเกย์ หรือเลสเบียนจึงถูก นำมาหลอมรวมอยู่บนเตาเดียวกัน ร่างของเกย์จึงเป็นเตาหลอมที่มีเพศหลายอย่างปะปนกัน เพศบางอย่างอาจ มีค่านิยมที่ตายตัวชัดเจนแล้ว แต่บางอย่างก็ยังซาดๆเกินๆ อยู่

ร่างของเกย์แต่งหญิงจึงเป็นร่างที่อยู่ในขั้นตอนของการล่อหลอม หรือเป็นร่างที่ยังสร้างไม่ เสร็จ ไม่สามารถจัดให้อยู่ในประเภทใดได้เลย การเป็นสิ่งที่ยังสร้างไม่เสร็จนี้ก่อให้เกิดสภาวะที่น่า หวาดระแวง น่าอันตราย และไม่น่าไว้วางใจ ประเด็นที่น่าคิดก็คือ เกย์รับรู้ถึงสภาวะเช่นนี้หรือไม่ จากกรณี ของไปไม้ทำให้ทราบว่า การเป็นเกย์ของเขาสิ้นสุดลงทันทีที่เขาเริ่มแต่งตัวเป็นผู้หญิง ซึ่งเท่ากับว่าไปไม้รับรู้ ว่า จุดสิ้นสุด จุดเริ่มต้นของเพศสภาพอยู่ตรงไหน ประสบการณ์ของไปไม้ทำให้เข้าใจว่าเกย์ได้นิยาม ขอบเขตและ พื้นที่ของเพศเอาไว้อย่างชัดเจน ฉะนั้นการแต่งหญิงของเกย์จึงมิใช่สภาวะที่คลุมเคลือ แต่เป็นเรื่องที่ตั้งใจ มี จุดหมายปลายทาง และอธิบายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ไปไม้พยายามอธิบายว่าตนเองสวยงามอย่างไรเมื่ออยู่ในชุด บัลเลต์ และเครื่องประดับที่แวววาวเช่นนั้น

นิยามใหม่ของการแต่งหญิงจึงเป็น social constructs แต่การสร้างนิยามดังกล่าวนี้ก็เหมือนการกันรั้ว ให้เกย์ดำรงอยู่ในพื้นที่แคบๆ ที่ไร้ความสมบูรณ์ **เมื่อเกย์เชื่อว่าการแต่งหญิงเป็นสิ่งที่ชัดเจนลงตัว ก็ เท่ากับว่ากำลังปกปิด “สิ่งที่ยังสร้างไม่เสร็จ” ให้เป็น “หน่วย” ที่ปลอดภัยเพื่อที่จะนับได้** การนับ หน่วยของสิ่งที่ไม่เสร็จหรือไม่มีจริงจึงเป็นการนับ “ศูนย์” หรือว่างเปล่า ในที่นี้การเป็นสิ่งที่ยังไม่เสร็จนั้น มีความหมายในเชิงอันตราย แต่เกย์ไม่คิดว่ามันอันตราย หากแต่เป็นความสนุกสนานเพลิดเพลิน ความสวยงาม และการปลดปล่อยความรู้สึกภายใน และทำอะไรได้ตามใจ การแต่งหญิงจึงมิใช่สิ่งใดมากไปกว่าการทำให้ ตนเองโดดเด่นเป็นที่น่าจับตามองของผู้คนรอบข้าง ถึงแม้ว่าจะมีเสียงวิพากษ์วิจารณ์ในเรื่องร่างกายของเกย์ แต่ก็ยังดีกว่าไม่มีใครสนใจเลย

ความพึงพอใจในระดับของการเป็น “หน่วย” ทำให้ค้นพบว่าร่างของ “เกย์แต่งหญิง” คือร่างกายที่พิการ ที่สะท้อนว่า “เพศสภาพ” (Gender) ของมนุษย์ไม่มีความลงตัวชัดเจนเหมือนอุดมคติ ร่างพิการบิดเบี้ยวซาดๆ เกินๆและไม่สมประกอบของเกย์แต่งหญิง คือร่างที่ประชดประชันคุณค่าทางศีลธรรมของการแบ่งแยกเพศ และ

เย้ยหยันการแบ่งชนชั้นทางเพศในวัฒนธรรม ร่างพิการนั้นมีใช้ร่างกายตามธรรมชาติ จึงมีความหมายเท่ากับ ความว่างเปล่า และเป็นของเทียม การเผยให้เห็นความว่างเปล่าเช่นนี้คือการดึงเอาความมืดดำที่ซุกซ่อนอยู่ ภายในจิตใจออกมาภายนอก เท่ากับเป็นการนำความว่างเปล่ามาเป็นเครื่องนุ่งห่ม ในทางตรงกันข้ามก็เท่ากับ เป็นการนำภาพที่สุกสว่างของจิตใจมาสวมทับร่าง จิตใจที่มีทั้งมืดและสว่างบ่งบอกให้รู้ว่าจิตมนุษย์มีความ ชัดแย้งซึ่งกำลังถูกเปิดเผย ร่างของเกย์แต่งหญิงจึงเป็นทั้ง “ภาพบิดเบี้ยว” ที่ดูคลุมเคลือ นำหวาดระแวง และเป็นภาพที่แจ่มชัด ที่บ่งบอกความขาดตกบกพร่องในตัวตนของมนุษย์

ความซับซ้อนเกี่ยวกับร่างกายของมนุษย์นั้นเป็นสิ่งที่มนุษย์พยายามจะจัดระเบียบ แต่ยิ่งพยายาม เท่าใด ระเบียบก็ยิ่งยุ่งเหยิงเหมือนกับใยแมงมุมที่พันเกี่ยวกันวนวาย ความเป็นหญิงในร่างของเกย์ คือเปลือก นอกที่นำไปสวมทับร่างแบบชายที่เกย์อยากให้มี ซึ่งเป็นทั้งภาพที่คลุมเคลือ และภาพที่แจ่มชัดในเวลาเดียวกัน ในขณะที่มันเป็นภาพที่คลุมเคลือนั้นคือการบอกว่า ร่างกายของมนุษย์มิใช่ร่างที่สมบูรณ์ด้วยนิยามทางเพศ หากแต่เรื่องเพศเป็นเสมือนเครื่องนุ่งห่มที่สามารถถอดเข้าถอดออกได้ เมื่อเกย์สวมร่างแบบผู้ชายก็เท่ากับเป็น การแสวงหาความปลอดภัยบางอย่าง แต่เมื่อเกย์นำร่างหญิงมาสวมทับเข้าไปอีก ก็เท่ากับว่าร่างที่เคยเชื่อว่า น่าจะปลอดภัยแล้วนั้นยังเป็นสิ่งที่หาความเที่ยงแท้แน่นอนไม่ได้มากยิ่งขึ้น

และเมื่อการแต่งหญิงของเกย์เป็นภาพที่แจ่มชัด ก็คือการบ่งชี้ว่า ร่างกายมนุษย์ที่ถูกแต่งด้วยเพศสภาพ เป็นร่างที่อัปลักษณ์สักเพียงใด ความน่าเกลียดจึงปรากฏเป็นรูปเป็นร่างที่ชัดเจน เปรียบเสมือนการสร้าง ความ มั่นใจว่า “ร่าง” ทุกๆแบบเป็นสิ่งที่น่าเอือมระอา การมีร่างไว้ในความครอบครองจึงมิใช่สิ่งสวยงามเพียงอย่าง เดียว อาจกล่าวได้ว่าการแต่งหญิงของเกย์ที่มองเห็นสีสันของกระโปรง ชนบก และเสื้อที่แวววาวสดใส นั้น เป็น ทั้งการสร้างความปลอดภัยในตัวตนและเป็นการยืนยันในความบิดเบี้ยวของเพศสภาพของเกย์ในเวลาเดียวกัน ซึ่งความเป็นเกย์จะเป็นอะไรก็ได้ ขึ้นอยู่กับว่าร่างนั้นจะสร้างเสถียรภาพที่ต่างไปจากร่างอื่นๆที่อยู่ด้านตรง ข้ามมากน้อยเพียงใด

อย่างไรก็ตาม ในที่นี้ผู้เขียนไม่ต้องการจะสรุปแต่เพียงว่าร่างของเกย์มีทั้งความแปลกประหลาด ความ แข็งแกร่ง และความสวยงามอยู่ในร่างเดียวกัน หากแต่ผู้เขียนต้องการวิเคราะห์ให้ลึกซึ้งไปกว่า “ร่าง” ที่เกย์ สร้างขึ้นมาเป็นภาพลัทธิที่มีต่อระบบเหตุผลที่ใช้อธิบายเพศของมนุษย์ นอกจากนั้น ต้องการจะชี้ให้เห็นว่า ความหมายของ เกย์แต่งหญิง มิใช่ความจริงเกี่ยวกับเพศที่มีอยู่ หากแต่เป็นความหมายที่เลื่อนลอย เพราะ “ร่าง” ของเกย์ไม่เคยมีอยู่จริงเช่นเดียวกับร่างแบบชาย หญิง เลสเบียน กระเทย หรือเพศที่สามก็ตาม ดังนั้นการมีอยู่ ของเกย์แต่งหญิงจึงเท่ากับเป็นการมีอยู่ของ “ภาพหลอน” แห่งเพศสภาพทั้งหลายที่ล่องลอยไปมาในพื้นที่ว่าง เปล่า เพื่อรอวันที่มนุษย์จะหยิบมาเป็น “หน่วย” สำหรับการปกป้องและสร้างความภาคภูมิใจให้ตัวเอง

บทเรียนแห่งการมี “ร่าง”

เดออุซกกล่าวว่า ความจริงที่กระจ่างแจ้ง เกิดขึ้นมาจากสิ่งที่มีมิติที่ยังลึกลับอยู่ใน³¹ เพราะความ สว่างจะต้องปรากฏขึ้นจากสิ่งที่มีมิติ ถ้าไม่มีความมืดอยู่ก่อนแล้ว สิ่งที่เป็นความสว่างก็ไม่มีตัวตน ร่างของเกย์ แต่งหญิงที่เป็นภาพหลอนจึงเป็นจุดเริ่มต้นของการเป็นร่างที่แจ่มชัด การแต่งหญิงเปรียบเสมือนความสว่างที่

31

Gilles Deleuze. 1993. Ibid. p.90.

ไหลออกมาจากร่างที่ดูบีบป็นของเกย์ ซึ่งมันคือความมืดสลัว แต่การเปรียบเทียบอย่างอุปมาอุปไมยเช่นนี้ยังไม่ใช่ว่าสิ่งที่น่าเชื่อถือ หากแต่เป็นการเปรียบเทียบที่พยายามชี้ให้เห็นว่า การเป็นร่างที่ “แตกต่าง” ของเกย์นั้นมีนัยยะสำคัญอย่างไร โดยเฉพาะเรื่องการให้ความหมายกับ “ร่าง” ตามความคิดกระแสหลักที่แบ่งแยกเพศมนุษย์ด้วยความอคติ การที่มนุษย์ถูกนิยามว่าเป็นเพศนั้นเพศนี้มีใช้สิ่งอื่นใดนอกจากเป็นการประณามว่ามีเพศบางจำพวกที่น่ารังเกียจ หรือเป็นสิ่งปลอม

เดอลูซกล่าวว่าไม่ว่าเราจะแยกความแตกต่างมากสักเพียงใดเราก็จะไม่รู้เลยว่า สิ่งที่แตกต่างกันนั้นคือความคลุมเคลือที่จัดการไม่ได้³² การแยกความแตกต่างทางเพศเพื่อจะให้มันเป็นหน่วยเอกเทศแบบของใครของมันจึงเป็นสิ่งที่ยากต่อการควบคุม ถึงที่สุดแล้วการเป็นเพศอย่างใดอย่างหนึ่งก็คือการเป็นเพศที่มีความสับสนของเพศอื่น ๆ ปะปนเข้ามา

บทเรียนชีวิตที่สำคัญของการแต่งหญิงของเกย์จึงเต็มไปด้วยเรื่องของความมุงหวังใน “ร่าง” ที่ชัดเจนอย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นร่างแบบชาย หญิง หรือทั้งหญิงและชายในร่างเดียว “ร่าง” เหล่านี้ก็คือการ “จัดประเภท” แยกความแตกต่างเพื่อแสดงว่าเพศแต่ละแบบมีที่อยู่เฉพาะของมัน(singularities) แต่ความพยายามเหล่านี้คือผลของความล้มเหลวในการอธิบายว่าทำอย่างไรจึงจะทำให้เพศสภาพเป็นความสว่างได้ในรันดร การกระทำต่อร่างกายของเกย์จึงเป็นเพียงการตอกย้ำตรรกะเหตุผลแบบเดิมๆที่มนุษย์ถูกสอนให้เชื่อว่า สีขาวต่างจากสีดำ ความงามตรงข้ามกับความน่าเกลียด และ ความสมบูรณ์ตรงข้ามกับความบกพร่อง

เหตุผลดังกล่าวนี้ครอบงำเกย์ไว้อย่างแน่นหนา การออกมาปลดปล่อยอิสระภาพ และการแสดงออกของเกย์บนท้องถนนในเทศกาลต่างๆ มิใช่เครื่องพิสูจน์ว่าเกย์คือ “เพศอีกชนิดหนึ่ง” ที่สมบูรณ์ หากแต่เป็นการยกย่องเชิดชูเหตุผลแบบเก่าที่สร้างอคติให้เกิดขึ้นกับมนุษย์ด้วยกันเองมาช้านาน เดอลูซกล่าวว่าเหตุผลแบบเก่านี้คือความข่มขืนใจ³³ หากเกย์ยังเข้าใจว่า “ร่าง” ของตนคือ “ร่าง” อีกประเภทหนึ่งที่มีขอบเขตชัดเจน ก็เท่ากับว่ากำลังย่ำเดินไปบนความข่มขืนทุกเมื่อเชื่อวัน

ประเด็นดังกล่าวนี้มีใช้การกล่าวหา แต่เป็นการเปิดเผย “เนื้อใน” ของความคิดที่มนุษย์มีต่อร่างกายของตัวเอง ขณะเดียวกันก็มีใช้การเรียกร้องให้เกย์หันมาทำลายร่างตัวเองเพื่อที่จะก้าวข้ามพ้นไปจากเหตุผลแบบเก่าแต่อย่างใด เนื่องจากการข้ามผลไปก็ยังคงเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอน ถ้ามนุษย์ต้องข่มขืนอยู่กับการกระทำต่างๆเพื่อให้ร่างของตัวเองมีพื้นที่ มนุษย์ก็ต้องยอมจำนนต่อสิ่งที่จะเกิดตามมาจากการแบ่งแยกร่างให้เป็นแบบนั้นแบบนี้ด้วยเช่นกัน ถ้าเกย์ต้องเจ็บปวดจากการถูกแบ่งจากชายและหญิง เกย์ก็ต้องเรียนรู้ที่จะใช้ความเจ็บปวดนี้เป็นเครื่องมือที่จะย้อนมองดูตัวเองให้มากขึ้น เพื่อมองลึกลงไปว่า ความหมายของ “ร่าง” นั้นคืออะไร

คำถามก็คือ การย้อนมองดูตัวเองเกิดขึ้นบ้างหรือเปล่า หรือการมองย้อนดูตัวเองของเกย์ทำได้หลายแบบ และขึ้นอยู่กับคนแต่ละคน ในบทความนี้ผู้เขียนพยายามชี้ให้เห็นว่า ความเข้าใจเกี่ยวกับเพศสภาพของเกย์เป็นความสับสนที่ถูกอธิบายให้เป็นเหตุเป็นผลที่น่าเชื่อถือ แต่ “เหตุผล” ที่เกย์ใช้อธิบายต่างเป็นภาพเงาแห่งผลผลิตทางความคิดที่เกิดจากความรู้แบบวิทยาศาสตร์กระแสหลักซึ่งเชื่อว่าความจริงเป็นสิ่งที่พิสูจน์ได้ ชีวิตของเกย์อาจไม่รู้ว่ามีอะไรบางอย่างที่เป็นเรื่องของเหตุผล หรือมีอะไรบางอย่างที่ถูกวิพากษ์วิจารณ์เพื่อเปิดเผยข้อจำกัดของเหตุผลเหล่านั้น ถ้าเกย์รู้สึกภาคภูมิใจต่อร่างกายและตัวตนของตนเองนั้นย่อมเป็นสิ่งที่น่ายินดี แต่อาจเป็นเรื่องที่น่าสะเทือนใจ และน่าขมขืนได้เช่นกัน ความลึกลับเหล่านี้ อาจเป็นเรื่องที่เข้าใจยากและมักถูกอธิบายในแบบเหตุผลเดิมๆเสมอ

³² Gilles Deleuze. 1993. Ibid. p.91.

³³ Gilles Deleuze. 1993. Ibid. p.99.

